

เล่มที่
5

สำนักงานนโยบายและแผนการขนส่งและจราจร

รายงานสรุป สำหรับผู้บริหาร การศึกษาผลกระทบ เชิงยุทธศาสตร์

สำหรับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้
Strategic Environmental Assessment

กันยายน
2559

www.otp.go.th

องค์ประกอบของรายงาน

การศึกษาผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์ (Strategic Environmental Assessment : SEA) สำหรับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

- เล่มที่ 1 รายงานฉบับสมบูรณ์ (Final Report)
การศึกษาผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์ (Strategic Environmental Assessment : SEA)
สำหรับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้
- เล่มที่ 2 รายงานฉบับสมบูรณ์ (Final Report) (ภาคผนวก)
การศึกษาผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์ (Strategic Environmental Assessment : SEA)
สำหรับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้
- เล่มที่ 3 รายงานการประเมินผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์
(SEA) สำหรับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้
- เล่มที่ 4 แผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้
- เล่มที่ 5 รายงานสรุปสำหรับผู้บริหาร (Executive Summary)
การศึกษาผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์ (Strategic Environmental Assessment : SEA)
สำหรับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้
- เล่มที่ 6 Executive Summary Report
The Study of Strategic Environmental Assessment (SEA) for the Development
of the Southern Coastal Areas

รายงานฉบับนี้เป็น เล่มที่ 5 “รายงานสรุปสำหรับผู้บริหาร (Executive Summary)
การศึกษาผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์ (Strategic Environmental Assessment : SEA)
สำหรับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้”

สารบัญ

การศึกษาผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์ (Strategic Environmental Assessment : SEA) สำหรับ การพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

	หน้า
1. ความเป็นมาของโครงการ	1
1.1 หลักการและเหตุผล	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา	1
1.3 พื้นที่ศึกษา	2
1.4 ขอบเขตการศึกษา	2
2. แนวทางและแผนการดำเนินงาน	3
2.1 แนวทางการดำเนินงาน	3
2.2 แผนการดำเนินงาน	3
3. ผลการศึกษา ทบทวน รวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูลการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้	5
3.1 ทางเลือกการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้	5
3.2 การวิเคราะห์ความสอดคล้องของแผนพัฒนาสาขาเศรษฐกิจกับทางเลือกการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้	6
3.3 การคัดกรองโครงการเบื้องต้นตามทางเลือกการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้	6
3.4 การศึกษา วิเคราะห์ความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการขนส่งสินค้าผ่านสะพานเศรษฐกิจ (Land Bridge) ในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้	7
3.5 การศึกษา วิเคราะห์ความเป็นไปได้และความเหมาะสมของการพัฒนาพื้นที่ 6 จังหวัดชายฝั่งทะเลภาคใต้	8
3.6 ทิศทางการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้	8
4. ประเมินผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์ (SEA)	10
4.1 หลักการและเหตุผล	10
4.2 แนวทางการศึกษาผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์	10
4.3 ขอบเขตการศึกษา SEA (SEA Scoping)	10
4.4 การนำเสนอทางเลือกที่เหมาะสม	11
4.5 แนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืน ตามหลักการระวังไว้ก่อน (Precautionary Principle)	12

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
5. การจัดทำแผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้	22
5.1 แผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้	22
5.1.1 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (SWOT Analysis)	22
5.1.2 วิสัยทัศน์และพันธกิจ	23
5.1.3 ประเด็นยุทธศาสตร์	24
5.2 แผนปฏิบัติการ 20 ปี (พ.ศ. 2560-2579)	25
5.3 แนวทางการขับเคลื่อนการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (Road Map)	27
5.3.1 ระยะเวลาของแผนยุทธศาสตร์และแผนที่นำทาง	27
5.3.2 เป้าหมายทางเศรษฐกิจ (Economic Targets)	27
5.3.3 ตารางเวลาของกิจกรรม (Time table) ประเภทของกิจกรรม (Activities) และตัวชี้วัด (Indicators)	28
5.3.4 การพัฒนาแยกตามสาขาเศรษฐกิจ	29
5.4 การแบ่งเขตพื้นที่เพื่อใช้วางแผนการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (Zoning)	33
5.5 แนวทางการดำเนินงานด้านกฎหมายและองค์กร	35
5.5.1 ภาพรวมในบริบทด้านกฎหมายและองค์กร	35
5.5.2 ข้อเสนอแนะทางด้านการกฎหมายและองค์กร	35
6. การเรียนรู้ร่วมกันกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย	35

สารบัญรูป

	หน้า
รูปที่ 2-1	ผังแนวคิดของการศึกษามลกระทบเชิงยุทธศาสตร์ (SEA) ของการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้
รูปที่ 5-1	โครงการสำคัญในการพัฒนาตามทิศทางการพัฒนาทางเลือกสองบวก (2+)
รูปที่ 5-2	การแบ่งเขตพื้นที่ (Zoning) ตามข้อจำกัดทางด้านสิ่งแวดล้อม

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 3-1	เปรียบเทียบอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจของ 3 ทางเลือกการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้
ตารางที่ 3-2	สรุปผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแผนพัฒนาระหว่างสาขาเศรษฐกิจ
ตารางที่ 3-3	ผลการวิเคราะห์ศักยภาพการพัฒนาในพื้นที่ศึกษารายสาขาเศรษฐกิจ
ตารางที่ 3-4	สรุปผลการประเมินผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ และการมีส่วนร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกภาคส่วน
ตารางที่ 5-1	การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (SWOT Analysis)
ตารางที่ 5-2	เป้าหมายทางเศรษฐกิจของภาคใต้ จำแนกตามระยะเวลาของแผนยุทธศาสตร์
ตารางที่ 5-3	กิจกรรมที่ควรจะทำให้สำเร็จของแต่ละระยะ
ตารางที่ 5-4	การดำเนินงานจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
ตารางที่ 5-5	การพัฒนาความมั่นคง
ตารางที่ 5-6	การพัฒนาพื้นที่เชิงอนุรักษ์ (พื้นที่ A)
ตารางที่ 5-7	การพัฒนาพื้นที่อ่อนไหวทางสิ่งแวดล้อม (พื้นที่ B)
ตารางที่ 5-8	การพัฒนาพื้นที่ปกติทั่วไป (พื้นที่ C)

การศึกษาผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์ (Strategic Environmental Assessment : SEA) สำหรับ การพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

1. ความเป็นมาของโครงการ

1.1 หลักการและเหตุผล

ปัญหาความไม่สอดคล้องของแผนและการยอมรับของประชาชนในการพัฒนาพื้นที่ภาคใต้ของภาครัฐเป็นปัญหาสำคัญ ซึ่งถึงแม้ว่ารัฐบาลจะให้ความสำคัญกับการพัฒนาพื้นที่ภาคใต้โดยให้หน่วยงานต่างๆ ของภาครัฐที่เกี่ยวข้องดำเนินการตามทิศทางการพัฒนาที่มีแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 เป็นกรอบในการกำหนดทิศทางและจัดทำแผนพัฒนาในระดับต่างๆ ลงมาตามลำดับ ได้แก่ ระดับภาค ระดับกลุ่มจังหวัด และระดับจังหวัด ในขณะที่กระทรวง หน่วยงานของรัฐ และรัฐวิสาหกิจต่างๆ ก็จะทำแผนพัฒนาระดับสาขาเศรษฐกิจตามทิศทางการพัฒนาตามสาขาของตนเป็นสำคัญ การเสนอภาพการพัฒนาพื้นที่ภาคใต้ต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องยังขาดกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างภาครัฐ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder) ทำให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียไม่ได้รับข้อมูลและข้อเท็จจริงในการพัฒนาซึ่งอาจทำให้เกิดความไม่เชื่อมโยงประสานขาดการบูรณาการร่วมกันระหว่างหน่วยงานของภาครัฐ ทำให้ไม่สามารถมองเห็นภาพรวมของศักยภาพในการพัฒนาพื้นที่ภาคใต้ได้อย่างแท้จริง และยังคงก่อให้เกิดการต่อต้านจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในที่สุด

การดำเนินการพัฒนาของภาครัฐและความจำเป็นในการพัฒนา จึงควรทำการประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์ (Strategic Environmental Assessment : SEA) เพื่อพิจารณาถึงผลกระทบในระดับภาพรวมและการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนหรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเพื่อร่วมกันกำหนดทิศทางการพัฒนา โดยสามารถเสนอทางเลือกเพื่อให้การพัฒนาพื้นที่ภาคใต้เป็นการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Sustainability Development) บนฐานความสมดุลระหว่างเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม การประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์จึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่จะนำมาใช้ในการแก้ปัญหาในหลายมิติ เช่น ความไม่สอดคล้องและบูรณาการของนโยบาย ความไม่สอดคล้องของนโยบายและเป้าประสงค์ด้านสิ่งแวดล้อม การมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และความเข้าใจและการยอมรับของชุมชน และเพื่อให้หน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องสามารถนำไปใช้กำหนดแนวทางการพัฒนาพื้นที่ซึ่งเป็นแนวทางที่ได้รับการยอมรับจากทุกฝ่าย

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

(1) เพื่อจัดทำรายงานการประเมินผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์ (Strategic Environmental Assessment : SEA) สำหรับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ ตามแนวทางการศึกษาของสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (สผ.) กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(2) เพื่อศึกษา วิเคราะห์ และจัดทำแผนแม่บทในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ สำหรับใช้ประกอบการพิจารณาตัดสินใจของรัฐบาลในการพัฒนาโครงการขนาดใหญ่ในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ อย่างเหมาะสม สมดุล และยั่งยืน คำนึงถึงมิติด้านสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยี โดยใช้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเป็นกรอบแนวคิดในการพัฒนา

(3) เพื่อส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียตลอดการศึกษาในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ ประกอบด้วย ประชาชนในพื้นที่ ประชาชนทั่วไป ภาคราชการ ภาคการเมือง ได้ร่วมรับรู้และมีส่วนร่วมในกระบวนการศึกษา เพื่อร่วมตัดสินใจแนวทางการพัฒนาไปพร้อมกัน

1.3 พื้นที่ศึกษา

พื้นที่ศึกษาได้กำหนดให้ครอบคลุมฝั่งอ่าวไทยและฝั่งอันดามัน โดยในเบื้องต้นได้กำหนดพื้นที่ศึกษา 3 แนวครอบคลุม 6 จังหวัด ได้แก่พื้นที่จังหวัดชุมพร จังหวัดระนอง จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดกระบี่ จังหวัดสงขลา และจังหวัดสตูลโดยในขั้นตอนการศึกษาจะพิจารณาคัดเลือกพื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนาด้านเกษตรกรรม อุตสาหกรรม พลังงาน ท่องเที่ยว คมนาคม และความมั่นคงที่จะก่อให้เกิดความสมดุลและยั่งยืนมาวิเคราะห์เชิงลึกให้ครอบคลุมมิติด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยี

1.4 ขอบเขตการศึกษา

ขอบเขตการศึกษาโครงการโดยสังเขป มีดังนี้

(1) ศึกษา ทบทวน รวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูลการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

- 1) ทบทวนและสังเคราะห์เอกสาร รายงานการศึกษา นโยบาย และยุทธศาสตร์ของหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้
- 2) ศึกษา สํารวจ วิเคราะห์ความเป็นไปได้ และความเหมาะสมของการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ในพื้นที่ศึกษา 3 แนว ที่มีเขตพื้นที่ที่เหมาะสมทางด้านกายภาพและด้านเศรษฐกิจต่อนโยบายสะพานเศรษฐกิจ
- 3) ศึกษา วิเคราะห์ความเป็นไปได้และความเหมาะสมของโครงการต่างๆ ที่มีแนวโน้มจะเกิดขึ้นจากการมีท่าเรือและสะพานเศรษฐกิจ
- 4) ศึกษา วิเคราะห์ทางเลือกของการลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

(2) จัดทำรายงานการประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์พื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

- 1) ศึกษา ทบทวน และสังเคราะห์เอกสารทางวิชาการ หรือ รายงานการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์ (Strategic Environmental Assessment : SEA) ของหน่วยงานต่างๆ
- 2) ศึกษา สํารวจ และประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์ (Strategic Environmental Assessment : SEA) ของพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ จากการมีท่าเรือ สะพานเศรษฐกิจ กิจกรรมด้านโลจิสติกส์ และกิจกรรมทางเศรษฐกิจข้างต้น
- 3) ศึกษา วิเคราะห์ และจัดทำรายงานการประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์ (Strategic Environmental Assessment : SEA) ของพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

(3) การเรียนรู้ร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

- 1) จัดทำแผนและดำเนินการประชาสัมพันธ์โครงการ
- 2) จัดทำกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียตามที่กฎหมายกำหนด
- 3) งานสนับสนุนการปฏิบัติงานด้านข่าวสาร I/O (Information operations)

(4) จัดทำแผนแม่บทในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

- 1) จัดทำข้อเสนอแนะทางเลือกในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจในระดับนโยบาย
- 2) นำเสนอแผนทางเลือกที่เหมาะสมแก่ส่วนราชการและรัฐบาลไทยในการดำเนินการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ และการขับเคลื่อนการพัฒนาสะพานเศรษฐกิจ
- 3) เสนอแนะกลไกในการผลักดันโครงการพัฒนาในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ไปสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม

2. แนวทางและแผนการดำเนินงาน

2.1 แนวทางการดำเนินงาน

แนวทางที่ที่ปรึกษาได้นำมาใช้เพื่อการศึกษาครั้งนี้

- (1) กระบวนการพิจารณาความสอดคล้องของนโยบายและแผนในระดับต่างๆ รวมถึงแนวคิดสำคัญของนโยบายและแผนงาน ที่ไม่สอดคล้องต่อเป้าประสงค์ด้านสิ่งแวดล้อม
- (2) นำแนวคิดสำคัญของนโยบายและแผนในระดับชาติมาคัดกรองโครงการตามประเด็นสำคัญแล้วบูรณาการโครงการเข้าด้วยกัน เพื่อศึกษาความเหมาะสมของโครงการในทุกมิติ
- (3) นำเสนอแนวทางในการดำเนินโครงการ มาตรการลดผลกระทบของโครงการ (Option) กำหนดรูปแบบเบื้องต้นของโครงการ (Pre-Think)
- (4) นำเสนอแผนการพัฒนาโครงการในระดับภาพรวมและในระดับท้องถิ่นอย่างเป็นลำดับ
- (5) จัดทำแผนแม่บทและข้อเสนอแนะการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้
- (6) กระบวนการศึกษา SEA ตามขั้นตอนและขอบเขตการศึกษาที่สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (สผ.) กำหนดไว้

โดยจัดแบ่งกิจกรรมการดำเนินงานออกเป็น 4 กลุ่ม

กิจกรรมกลุ่มที่ 1 เป็นกระบวนการศึกษา วิเคราะห์นโยบาย/แผน การศึกษาความเหมาะสมโครงการ โดยในขั้นต้นจะทำการศึกษาทบทวนความเหมาะสมโครงการที่คัดกรองจากแผน/นโยบายในมิติต่างๆ เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับการทำ Screening ของกิจกรรมกลุ่มที่ 2

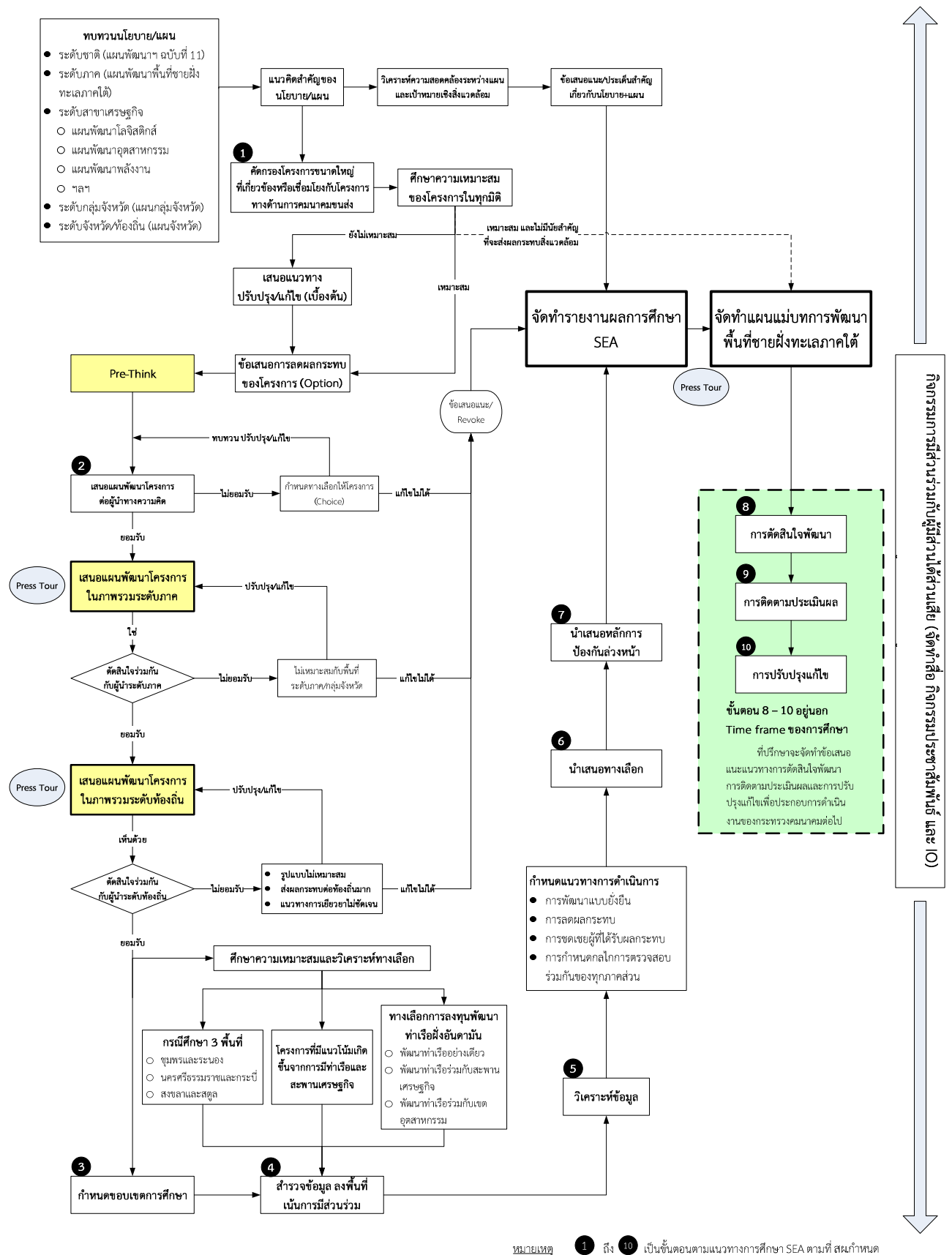
กิจกรรมกลุ่มที่ 2 เริ่มจากการศึกษาทบทวนรายงาน SEA ที่เกี่ยวข้อง และนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาทบทวนทางด้านแผน/นโยบายต่างๆ มาทำการ Screening จากนั้นก็จะเข้าสู่ขั้นตอนในรายละเอียดของการประเมินผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์ตามขั้นตอนที่เสนอแนะโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (สผ.) โดยมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของภาคส่วนที่เกี่ยวข้องทั้งหมด

กิจกรรมกลุ่มที่ 3 เป็นกระบวนการเรียนรู้ร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ประกอบด้วยการจัดประชุมกลุ่มเล็กจำนวน 60 ครั้ง การจัดสัมมนากลุ่มย่อยจำนวน 8 ครั้ง จัดสัมมนากลุ่มใหญ่ 2 ครั้ง (ระดับภาคใต้ 1 ครั้ง และระดับประเทศ 1 ครั้ง) และได้การจัดกิจกรรมร่วมกับสื่อประชาสัมพันธ์ 3 ครั้ง (ที่จังหวัดระนอง สงขลา และนครศรีธรรมราช)

กิจกรรมกลุ่มที่ 4 เป็นการจัดทำแผนแม่บทในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ กิจกรรมในกลุ่มนี้จะเป็นการบูรณาการผลของการศึกษาในส่วนต่างๆ เข้าด้วยกันไม่ว่าจะเป็นกระบวนการศึกษา วิเคราะห์นโยบาย/แผน การศึกษาความเหมาะสมโครงการ การศึกษาผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์ด้านสิ่งแวดล้อม รวมถึงกระบวนการเรียนรู้ร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เพื่อให้ผลลัพธ์คือแผนแม่บทในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ เป็นผลลัพธ์ที่ได้มาจากการพิจารณาข้อมูลที่เกี่ยวข้องทั้งหมด

2.2 แผนการดำเนินงาน

ระยะเวลาดำเนินโครงการ 12 เดือน นับจากวันเริ่มปฏิบัติงานคือ วันที่ 1 ตุลาคม 2558 สิ้นสุดวันที่ 30 กันยายน 2559 ที่ปรึกษาได้วางแผนการดำเนินงานให้สอดคล้องกับระยะเวลาที่กำหนด โดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติจริง และคุณภาพของงานแต่ละงานที่ได้มาตรฐานภายในระยะเวลาที่กำหนด และได้ปฏิบัติงานตามขอบเขตงานที่กำหนดได้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาตามแผนงาน

รูปที่ 2-1 ผังแนวคิดของการศึกษาผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์ (SEA) ของการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

3. ผลการศึกษา ทบทวน รวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูลการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

3.1 ทางเลือกการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

ที่ปรึกษานำเสนอทางเลือกการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ เพื่อตอบสนองต่อแนวคิดที่มีความหลากหลายของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholders) แบ่งออกเป็น 3 ทางเลือก ดังนี้

ทางเลือกที่ 1 กรณีฐาน (Base Growth Case)

ดำเนินการตามสภาพปัจจุบันที่เป็นอยู่ของภาคใต้ ไม่มีกิจกรรมทางเศรษฐกิจใหม่เกิดขึ้น ยังคงโครงสร้างทางเศรษฐกิจของภาค คือ การเติบโตของภาคเกษตรที่จำกัด ภาคอุตสาหกรรมทางการเกษตรแบบค่อยเป็นค่อยไป การท่องเที่ยว การคมนาคมขนส่งและโลจิสติกส์มีการเติบโตในอัตราคงที่ โดยคาดการณ์ว่าการเติบโตในทางเลือกที่ 1 นี้ จะมีผลิตภัณฑ์มวลรวมภาค (GRP Growth) ระหว่างปี พ.ศ. 2560-2574 อยู่ที่ร้อยละ 2.5 ต่อปี

ทางเลือกที่ 2 กรณีใช้ศักยภาพเต็มที่ (Full-Potential Growth Case)

การพัฒนาทรัพยากรในท้องถิ่นเป็นหลัก แต่มีการใช้ศักยภาพของภาคใต้ ได้แก่ การเกษตร อุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป และการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นกิจกรรมที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 เพิ่มอัตราการเติบโตของผลผลิตทางการเกษตร ภาคอุตสาหกรรมและภาคการท่องเที่ยว เพื่อใช้ศักยภาพการผลิตและภาคบริการอย่างเต็มที่ จะทำให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมภาค (GRP Growth) ระหว่างปี พ.ศ.2560-2574 เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 2.5 ในทางเลือกที่ 1 เป็นร้อยละ 3.5 ต่อปี

ทางเลือกที่ 3 กรณีเร่งอัตราการเติบโต (Accelerated Growth Case)

การพัฒนาสอดคล้องกับเป้าประสงค์ของอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจที่กำหนดในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 ซึ่งให้อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจอยู่ที่ร้อยละ 5 ต่อปี ทำให้การพัฒนาตามทางเลือกนี้ จำต้องพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่สร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจระดับสูง เพื่อให้สามารถบรรลุเป้าประสงค์ทางเศรษฐกิจ โดยในทางเลือกที่ 3 นี้ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภาค (GRP Growth) ระหว่างปี พ.ศ.2560-2564 จะปรับเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 4 ต่อปี เนื่องจากเป็นระยะเวลาของการลงทุนเพื่อสร้างฐานเศรษฐกิจเพิ่มเติม ทำให้ผลผลิตมีไม่เต็มที่จะปรับขึ้นเป็นร้อยละ 5 ต่อปี ระหว่างปี พ.ศ.2565-2574

ตารางที่ 3-1 เปรียบเทียบอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจของ 3 ทางเลือกการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

ทางเลือกการพัฒนา	ปีฐาน 2556	แผนพัฒนา		
		ฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560-2564)	ฉบับที่ 13 (พ.ศ.2565-2569)	ฉบับที่ 14 (พ.ศ.2570-2574)
ทางเลือกที่ 1 กรณีฐาน	2.0	2.5	2.5	2.5
ทางเลือกที่ 2 กรณีใช้ศักยภาพเต็มที่	2.0	3.37	3.37	3.5
ทางเลือกที่ 3 กรณีเร่งอัตราการเติบโต	2.0	4.0	5.0	5.0

ที่มา: การประมาณการณ์โดยที่ปรึกษา

3.2 การวิเคราะห์ความสอดคล้องของแผนพัฒนาสาขาเศรษฐกิจกับทางเลือกการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

ที่ปรึกษาคัดเลือกแผนพัฒนาในแต่ละสาขาเศรษฐกิจ ซึ่งมีด้วยกัน 7 สาขา ได้แก่ คมนาคมขนส่งและโลจิสติกส์ พลังงาน อุตสาหกรรม เกษตรกรรม ท่องเที่ยว ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และความมั่นคงเพื่อนำมาวิเคราะห์ความสอดคล้องของแผนที่มิต้องทางเลือกการพัฒนา 3 ทางเลือก แต่เนื่องจากแผนพัฒนานั้นมีลักษณะเป็นนามธรรม ที่ปรึกษาจึงกำหนดสาระสำคัญของแผนให้อยู่ในรูปของเกณฑ์เพื่อให้แผนมีความเป็นรูปธรรมจากนั้นนำเกณฑ์ดังกล่าวมาพิจารณาโดยผู้เชี่ยวชาญ 7 สาขาเศรษฐกิจ ด้วยการประชุมร่วมกัน (Round Table) เพื่อระดมความคิดเห็นในการตัดสินใจผลการวิเคราะห์ ซึ่งมีผลการวิเคราะห์ ดังตารางที่ 3-2

ตารางที่ 3-2 สรุปผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแผนพัฒนาระหว่างสาขาเศรษฐกิจ

สาขาเศรษฐกิจ	ทางเลือกที่ 1	ทางเลือกที่ 2	ทางเลือกที่ 3
คมนาคมขนส่งและโลจิสติกส์	สนับสนุน/ส่งเสริมทุกสาขาเศรษฐกิจ	สนับสนุน/ส่งเสริมสาขาพลังงาน สาขาอุตสาหกรรม และสาขา ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	สนับสนุน/ส่งเสริมทุกสาขาเศรษฐกิจ
พลังงาน		สนับสนุน/ส่งเสริมทุกสาขาเศรษฐกิจ	
อุตสาหกรรม			
เกษตรกรรม			
ท่องเที่ยว			
ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม			
ความมั่นคง	สนับสนุน/ส่งเสริมสาขาพลังงาน สาขาอุตสาหกรรม และสาขา ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	สนับสนุน/ส่งเสริมสาขาพลังงาน และสาขาทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม	สนับสนุน/ส่งเสริมสาขา พลังงาน สาขาอุตสาหกรรม สาขาเกษตรกรรม และสาขา ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม

3.3 การคัดกรองโครงการเบื้องต้นตามทางเลือกการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

เพื่อให้ได้โครงการที่เป็นตัวแทนในภาพรวมที่จะพัฒนาในอนาคต ตามแต่ละทางเลือกการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ ซึ่งที่ปรึกษาคัดกรองจากแผนยุทธศาสตร์ แผนพัฒนา แผนกลุ่มจังหวัด แผนจังหวัด ตลอดจนแผนงานของหน่วยงานที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาในพื้นที่ภาคใต้ ใน 7 สาขาเศรษฐกิจ โดยจากการคัดกรองมีโครงการเบื้องต้น 53 โครงการ นอกจากนี้ที่ปรึกษายังพิจารณาเพิ่มเติมโครงการเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายทางเศรษฐกิจที่ได้กำหนดไว้ซึ่งเป็นโครงการที่เคยมีการศึกษาหรืออยู่ในแผนการศึกษาของหน่วยงานต่างๆ อีก 4 โครงการสำหรับทางเลือกที่ 3 ได้แก่ 1) โครงการท่าเทียบเรือเพื่อรองรับ Energy Bridge 2) โครงการโรงกลั่นน้ำมัน 3) โครงการท่อส่งน้ำมัน และ 4) โครงการปิโตรเคมีคอมเพล็กซ์ ทำให้มีโครงการทั้งสิ้น 57 โครงการ

3.4 การศึกษา วิเคราะห์ความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการขนส่งสินค้าผ่านสะพานเศรษฐกิจ (Land Bridge) ในพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

ที่ปรึกษาได้พิจารณาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของสะพานเศรษฐกิจ (Land Bridge) ใน 3 ประเด็น ได้แก่ 1) การศึกษาปริมาณสินค้า 2) การศึกษาอัตราค่าบริการต่อตู้สินค้าสำหรับการขนส่งผ่านสะพานเศรษฐกิจ และ 3) ผลตอบแทนทางการเงินที่จะได้รับจากการพัฒนาโครงการ ทั้งนี้ ที่ปรึกษาได้ทบทวนรายงานการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสะพานเศรษฐกิจที่ได้มีการศึกษาไว้ก่อนหน้านี้ และวิเคราะห์การประหยัดเวลาและต้นทุนในการเดินเรือ โดยหยิบยกตัวอย่างการพัฒนาคลองลัดที่ประสบความสำเร็จของโลก ได้แก่ คลองปานามา (Panama Canal) ที่ช่วยย่นระยะเวลาที่ต้องไปอ้อมช่องแคบเดรกและแหลมฮอร์นของทวีปอเมริกาใต้ และคลองสุเอซ (Suez Canal) ที่ช่วยย่นการเดินทางที่ต้องไปอ้อมแหลมกู๊ดโฮป ทวีปแอฟริกา จากนั้นจึงนำมาเปรียบเทียบกับการพัฒนาคลองไทย/สะพานเศรษฐกิจซึ่งจากการวิเคราะห์ พบว่า ในเส้นทางตะวันออกไกล-ตะวันออกกลาง สะพานเศรษฐกิจสามารถย่นระยะทางได้ประมาณ 635 กิโลเมตร (342.8 ไมล์ทะเล) ซึ่งไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง (Divert) ให้สินค้าขนส่งผ่านสะพานเศรษฐกิจ และสามารถประหยัดค่าเชื้อเพลิงของเรือขนส่งสินค้าได้ประมาณ 4,683,038 บาท (ขาไป-ขากลับ) ซึ่งการประหยัดนี้ไม่มีนัยสำคัญสำหรับเรือขนส่งสินค้าคอนเทนเนอร์ขนาดใหญ่ และเมื่อพิจารณาค่าธรรมเนียมที่สะพานเศรษฐกิจสามารถเรียกเก็บได้ จะต้องไม่เกินต้นทุนการประหยัดเชื้อเพลิงดังกล่าว โดยสามารถจัดเก็บได้เพียง 585.38 บาทต่อTEU² ส่งผลให้รายได้รวมจากการให้บริการขนส่งตู้สินค้าของการพัฒนาสะพานเศรษฐกิจนั้นไม่คุ้มค่ากับค่าใช้จ่ายในการดำเนินการและการบำรุงรักษา ซึ่งไม่คุ้มค่าที่จะลงทุน ดังนั้นควรชะลอการพัฒนาสะพานเศรษฐกิจออกไปก่อน

จากผลการวิเคราะห์ข้างต้น ที่ปรึกษาจึงเสนอแนะให้พัฒนาเฉพาะโครงการท่าเรือ โดยเฉพาะท่าเรือฝั่งอ่าวไทย ซึ่งอาจพิจารณาทบทวนโครงการท่าเรือสงขลา 2 เพื่อรองรับสินค้าส่งออกที่เกินขีดความสามารถของท่าเรือสงขลา 1 และพัฒนาเป็นท่าเรือน้ำลึกระหว่างประเทศ โดยเพิ่มความจุให้สามารถเป็นท่าเรือเปลี่ยนถ่าย (Transshipment Port) โดยอาศัยฐานการผลิตและนำเข้าในภาคใต้ สำหรับท่าเรือในฝั่งอันดามันนั้นยังคงมีความสำคัญในการขนส่งของประเทศไปยังฝั่งมหาสมุทรอินเดีย โดยปัจจุบันต้องผ่านช่องแคบมะละกาเพียงเส้นทางเดียวซึ่งเสี่ยงต่อระบบเศรษฐกิจของไทย นอกจากนี้หากเกิดสถานการณ์ที่เป็นภัยคุกคามต่อท่าเรือหลักที่มีอยู่ในปัจจุบัน ได้แก่ ท่าเรือกรุงเทพ ท่าเรือแหลมฉบัง ท่าเรือมาบตาพุด จำต้องใช้ท่าเรือฝั่งอันดามันเป็นท่าเรือหลักเพื่อการขนส่งจึงควรมีการวางแผนเพื่อรองรับสถานการณ์ดังกล่าวที่อาจจะเกิดขึ้น

¹ จากการศึกษา วิเคราะห์ เปรียบเทียบการประหยัดเวลาและต้นทุนในการเดินเรือกรณีมีสะพานเศรษฐกิจ (4,683,038 ล้านบาท/เรือขนส่งขนาด 8,000 TEU = 585.38 บาทต่อ TEU)

² TEU ย่อมาจาก Twenty-foot คือ หน่วยนับสินค้าที่บรรจุในตู้คอนเทนเนอร์ความยาว 20 ฟุต

3.5 การศึกษา วิเคราะห์ความเป็นไปได้และความเหมาะสมของการพัฒนาพื้นที่ 6 จังหวัด ชายฝั่งทะเลภาคใต้

พบว่า จังหวัดระนอง เหมาะสมแก่การเป็นพื้นที่อนุรักษ์และควรพิจารณาความมั่นคงจากปัญหาแรงงานต่างด้าว จังหวัดชุมพร มีศักยภาพในการพัฒนาการเกษตรและคมนาคมขนส่งและโลจิสติกส์ จังหวัดกระบี่ และ จังหวัดสตูล มีศักยภาพในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวและมีพื้นที่ที่เหมาะสมแก่การอนุรักษ์ ในขณะที่ จังหวัดสงขลา และ นครศรีธรรมราช มีศักยภาพสูงเหมาะแก่การพัฒนาด้านคมนาคมขนส่งและโลจิสติกส์ พลังงาน และอุตสาหกรรม

ตารางที่ 3-3 ผลการวิเคราะห์ศักยภาพการพัฒนาในพื้นที่ศึกษารายสาขาเศรษฐกิจ

จังหวัด	สาขาเศรษฐกิจ						
	คมนาคมขนส่งและโลจิสติกส์	พลังงาน	อุตสาหกรรม	เกษตรกรรม	การท่องเที่ยว	ทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม	ความมั่นคง
ระนอง					✓	oo	**
ชุมพร	✓			✓✓		o	*
กระบี่		✓		✓	✓✓	oo	*
นครศรีธรรมราช	✓	✓✓	✓✓	✓✓		o	*
สงขลา	✓✓	✓✓	✓✓	✓✓	✓	o	*
สตูล					✓	oo	*

- หมายเหตุ: ✓✓ หมายถึง เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนาสูง
 ✓ หมายถึง เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพในการพัฒนารองลงมา
 oo หมายถึง เป็นพื้นที่ที่เหมาะสมในการเป็นพื้นที่อนุรักษ์ในระดับสูง
 o หมายถึง เป็นพื้นที่ที่เหมาะสมในการเป็นพื้นที่อนุรักษ์รองลงมา
 ** หมายถึง เป็นพื้นที่ที่ข้อพิจารณาทางด้านความมั่นคง (จากปัญหาแรงงานต่างด้าวในระดับสูง)
 * หมายถึง เป็นพื้นที่ที่มีข้อพิจารณาทางด้านความมั่นคงในระดับรองลงมา

3.6 ทิศทางการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

จากการประเมินผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์ (Strategic Environmental Assessment: SEA) เพื่อการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ 4 มิติอย่างบูรณาการ ได้แก่ มิติเศรษฐกิจ มิติสิ่งแวดล้อม มิติสังคมและมิติเทคโนโลยี ตลอดจนการมีส่วนร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกภาคส่วนนั้น ได้ร่วมกันกำหนดทิศทางการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

ทั้งนี้ที่ปรึกษาได้พิจารณาแนวทางการพัฒนาแบบสมดุลและยั่งยืนให้สอดคล้องตาม (ร่าง) กรอบยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) โดยสามารถสรุปผลการศึกษาดังตารางที่ 3-4

**ตารางที่ 3-4 สรุปผลการประเมินผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้
และการมีส่วนร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกภาคส่วน**

ทางเลือกการพัฒนา	ทางเลือกที่ 1 กรณีฐาน	ทางเลือกที่ 2 กรณีใช้ศักยภาพเต็มที่	ทางเลือกที่ 3 กรณีเร่งอัตราการเติบโต
เศรษฐกิจ	 (อัตราการเติบโตร้อยละ 2.5)	 (อัตราการเติบโต ร้อยละ 3.5)	 (อัตราการเติบโต ร้อยละ 5)
สิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยี			
สังคม			

จากผลการศึกษากำหนดทิศทางการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้เป็นไปตามทางเลือกที่ 2 คือ กรณีใช้ศักยภาพเต็มที่ (Full-Potential Growth Case) ซึ่งทำให้ภาคใต้มีอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจร้อยละ 3.5 ต่อปี ซึ่งการพัฒนาตามทางเลือกที่ 2 นี้ จะพัฒนาตามศักยภาพของพื้นที่ภาคใต้ที่มีอยู่ในปัจจุบัน ได้แก่ ศักยภาพด้านการเกษตร อุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป และการท่องเที่ยว โดยเป็นการพัฒนาศักยภาพที่มีอยู่เดิมนี้ให้เต็มศักยภาพ

อย่างไรก็ตามเพื่อให้บรรลุเป้าหมายการเติบโตทางเศรษฐกิจร้อยละ 5 ดังที่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 ได้ระบุไว้และสอดคล้องกับการประเมินผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์สำหรับพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ใน 4 มิติ จึงได้เสนอให้มีการพัฒนาตามทางเลือกที่ 2 กรณีใช้ศักยภาพเต็มที่ (Full-Potential Growth Case) คือ การพัฒนาตามศักยภาพของพื้นที่ ได้แก่ ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป โดยผนวกเข้ากับการเพิ่มเติมศักยภาพใน 3 สาขาเศรษฐกิจที่สำคัญ ได้แก่ ด้านการท่องเที่ยว อุตสาหกรรมฮาลาล และศูนย์กลางการขนส่งและโลจิสติกส์โดยเรียกทิศทางการดังกล่าวว่า “ทางเลือกสองบวก (2+)” ซึ่งที่ปรึกษานำไปจัดทำแผนแม่บทเพื่อการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ โดยรายละเอียดจะแสดงอยู่ในเล่มแผนแม่บทเพื่อการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

4. ประเมินผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์ (SEA)

4.1 หลักการและเหตุผล

การประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมเชิงยุทธศาสตร์ในส่วนหนึ่งกระบวนการจัดทำแผนแม่บทในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ ที่มีความสมดุลและยั่งยืน (Sustainability Development) โดยปัจจัยที่เกี่ยวข้องในมิติต่างๆ ได้ถูกนำมาพิจารณาอย่างมีประสิทธิภาพทั้งด้านสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ สังคม การบริหารจัดการและเทคโนโลยี มีทางเลือกต่างๆ ในการพิจารณาเปรียบเทียบ มีความสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนในพื้นที่ โดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนนโยบายแผนและแผนงาน ในมุมมองที่ถี่กลงไปโดยนำประเด็นที่เกี่ยวข้องหลายๆ เรื่องมาพิจารณาในภาพรวม (cross-cutting perspectives) วิเคราะห์เชื่อมโยงเป็นระบบทั้งผลกระทบสะสมและผลกระทบที่เสริมกันตามขีดความสามารถและข้อจำกัดของพื้นที่ ซึ่งจะช่วยลดความไม่ครอบคลุมการพิจารณาผลกระทบระดับโครงการ ทำให้แน่ใจว่าประเด็นทางสิ่งแวดล้อมและผลกระทบที่เกี่ยวข้อง รวมทั้ง แนวทางเลือกต่างๆ และเป้าหมายของการพัฒนาได้นำมาพิจารณาในแผนแม่บทในการพัฒนา ซึ่งทำให้เกิดความเข้าใจในประเด็นเหล่านั้นอย่างแท้จริง รวมถึง มุ่งเน้นการสื่อสารและเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้มีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่อแผนแม่บทในการพัฒนา เพื่อนำมาพิจารณาผลกระทบที่มีศักยภาพจะเกิดขึ้นจากการพัฒนาในมิติและมุมมองที่หลากหลาย

4.2 แนวทางการศึกษาผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์

การประเมินสิ่งแวดล้อมระดับยุทธศาสตร์ จะพิจารณาในภาพรวมทั้งในเชิงพื้นที่ และรายสาขาการพัฒนา การประเมินจะพิจารณาแบ่งออกตามพื้นที่โครงการและพื้นที่ใกล้เคียง ซึ่งมีแนวโน้มได้รับผลกระทบ โดยที่ปรึกษาจะดำเนินการตามแนวทางการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมเชิงยุทธศาสตร์ที่จัดทำโดยสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วย 10 ขั้นตอนหลัก ได้แก่ (1) การกลั่นกรองประเภทโครงการ (2) การทบทวนเอกสารทุติยภูมิ (3) การกำหนดขอบเขตการศึกษา (Scoping) (4) การเก็บรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติม (5) การวิเคราะห์และประเมินข้อมูล (6) การนำเสนอทางเลือกที่เหมาะสม (7) การนำเสนอหลักการป้องกันไว้ล่วงหน้า (Precautionary Principle) ทั้งนี้ ผลการศึกษาในขั้นตอนที่ (8) การตัดสินใจพัฒนา (9) การติดตามประเมินผลและ (10) การปรับปรุงแก้ไขทางที่ปรึกษาจะนำเสนอไว้ในส่วนของข้อเสนอแนะสำหรับการพัฒนาต่อไป

4.3 ขอบเขตการศึกษา SEA (SEA Scoping)

จากการศึกษาความเป็นไปได้ของการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ โดยการทบทวนโครงการพัฒนาในสาขาเศรษฐกิจต่างๆ ที่มีอยู่ในแผนพัฒนาของภาครัฐ และวิเคราะห์ความเป็นไปได้ของแนวทางเลือกอื่นๆ ในการเพิ่มอัตราการใช้ประโยชน์ของพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ โดยในทุกขั้นตอนได้เน้นถึงการเรียนรู้ร่วมกันกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากการพัฒนาทั้งทางตรงและทางอ้อม พบว่าแนวทางการพัฒนาที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ แนวทางการพัฒนา ตามทางเลือกที่สองบวก (2+) มุ่งเน้นการพัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยวของภาคใต้และเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยว ควบคู่ไปกับการพัฒนาพื้นที่เพาะปลูกและการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตในสาขาเกษตรกรรม เพื่อป้องกันภาคอุตสาหกรรมและการส่งออก โดยแผนแม่บทการพัฒนา ระยะ 20 ปี (ปี พ.ศ. 2560–2579) แบ่งการดำเนินงานเป็น 2 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 แนวการพัฒนา “ทางเลือกสองบวก (2+)” มุ่งเน้นการพัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยวของภาคใต้และเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยว ควบคู่ไปกับการพัฒนาพื้นที่เพาะปลูกและการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตในสาขาเกษตรกรรมเพื่อป้อนภาคอุตสาหกรรมและการส่งออก รวมทั้ง สาขาอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการเกษตรแปรรูป ซึ่งรองรับผลผลิตทางการเกษตรที่เพาะปลูกในพื้นที่ภาคใต้ ได้แก่ ยางพารา ปาล์มน้ำมัน รวมถึง ผลผลิตทางการประมงและเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ ซึ่งในช่วง 10 ปี แรก (พ.ศ. 2560-2569) ของแผนการพัฒนาภาคใต้กำหนดเป้าหมายของรายได้เพิ่มขึ้นจากสาขาการท่องเที่ยวร้อยละ 80 ส่วนที่เหลือร้อยละ 20 มีที่มาจากสาขาเศรษฐกิจอื่นๆ ได้แก่ 1) การขนส่ง 2) อุตสาหกรรมเบาอื่นๆ นอกเหนือจากเกษตรแปรรูป และ 3) อุตสาหกรรมฮาลาล

ระยะที่ 2 ในการพัฒนาช่วง 10 ปีหลัง (พ.ศ. 2570 - 2579) รายได้จากการท่องเที่ยวจะลดลงเหลือเพียงร้อยละ 50 และจำเป็นต้องมีกิจกรรมทางเศรษฐกิจใหม่ๆ โดยเน้นไปที่อุตสาหกรรมพลังงานทดแทน ซึ่งได้แก่ อุตสาหกรรมไบโอดีเซล ซึ่งใช้ผลผลิตทางการเกษตรของภาคใต้เป็นวัตถุดิบ ซึ่งได้แก่ ปาล์มน้ำมัน เป็นต้น

การศึกษาแผนพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้จำเป็นต้องนำประเด็นที่เกี่ยวข้องหลายๆ เรื่องมาพิจารณาในภาพรวม (cross-cutting perspectives) เป็นองค์ประกอบของการพัฒนาในสาขาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องตามเป้าหมายการเติบโตทางเศรษฐกิจ และทิศทางการพัฒนาการลงทุนของพื้นที่ ซึ่งพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ในอดีตที่ผ่านมาถึงปัจจุบันมีโครงสร้างเศรษฐกิจอยู่ในภาคเกษตรภาคอุตสาหกรรมภาคการค้าและการท่องเที่ยว ตามลำดับ ซึ่งในแต่ละภาคส่วนยังมีขีดความสามารถและศักยภาพที่สามารถพัฒนาให้สูงมากขึ้นได้

ทั้งนี้ ได้มีการนำประเด็นอื่นๆ มาพิจารณาร่วมด้วย ได้แก่ (1) นโยบายและแผนงานของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการลงทุนในพื้นที่ เช่น ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยว การพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน และเขตเศรษฐกิจพิเศษในรูปแบบคลัสเตอร์ (2) แผนการบริหารจัดการทรัพยากรในพื้นที่ เช่น การจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง การใช้ที่ดิน และการจัดการพื้นที่อนุรักษ์ และ (3) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานอื่นๆ เช่น แผนการจัดการแหล่งพลังงาน การจัดการทรัพยากรน้ำ เป็นต้น

4.4 การนำเสนอทางเลือกที่เหมาะสม

ที่ปรึกษาได้ดำเนินการศึกษาตามกระบวนการของการศึกษา SEA เริ่มตั้งแต่การกลั่นกรองประเภทโครงการ การทบทวนเอกสารทุติยภูมิ การกำหนดขอบเขตการศึกษา (Scoping) การเก็บรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติม การวิเคราะห์และประเมินข้อมูล จากนั้นจึงนำมาวิเคราะห์และนำเสนอทางเลือกที่เหมาะสม ซึ่งจากการศึกษาความเป็นไปได้ของการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ โดยการทบทวนโครงการพัฒนาในสาขาเศรษฐกิจต่างๆ ที่มีอยู่ในแผนพัฒนาของภาครัฐ และวิเคราะห์ความเป็นไปได้ของแนวทางเลือกอื่นๆ ในการเพิ่มอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจของภาคใต้ พบว่าแนวทางการพัฒนาที่เหมาะสม ได้แก่ ทางเลือกสองบวก (2+) ซึ่งมุ่งเน้นการพัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยวของภาคใต้และเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยว ควบคู่ไปกับการพัฒนาพื้นที่เพาะปลูกและการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตในสาขาเกษตรกรรม เพื่อป้อนภาคอุตสาหกรรมและการส่งออก โดยแผนแม่บทการพัฒนา ระยะ 20 ปี (ปี พ.ศ. 2560-2579) แบ่งการดำเนินงานเป็น 2 ระยะ ดังกล่าวแล้วในหัวข้อก่อนหน้านี้

ในการสร้างสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อให้เกิดดุลยภาพทั้งด้านเศรษฐกิจสังคมและสิ่งแวดล้อมนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนและได้คำนึงถึงหลักการในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยคำนึงถึงความสัมพันธ์เชิงระบบหรือองค์รวม “การบริหารจัดการเชิงระบบนิเวศ” (Ecosystem Approach) และมุ่งเน้นการจัดการเชิงรุกเพื่อป้องกันผลกระทบล่วงหน้าตามหลักการ “การระวังไว้ก่อน” (Precautionary Principle) เป็นสำคัญ

ทั้งนี้ แนวทางการดำเนินงานที่ได้จากการประเมินผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์ ได้ถูกนำไปผนวกเป็นส่วนหนึ่งในการจัดทำแผนแม่บทเพื่อการจัดการพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้อย่างยั่งยืน ระยะ 20 ปี (ปี พ.ศ. 2560–2579) ซึ่งสามารถจำแนกได้เป็น 4 มิติ มีการกำหนดแนวทางการดำเนินงาน และดัชนีชี้วัด เพื่อเป็นกรอบในการบรรลุเป้าหมายด้านความยั่งยืนที่ได้จากกระบวนการประเมินผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์และการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

4.5 แนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืน ตามหลักการระวังไว้ก่อน (Precautionary Principle)

การพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ จะต้องสอดคล้องกับเป้าหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งกำหนดดัชนีชี้วัดวัตถุประสงค์ และเป้าหมายในแต่ละมิติ ดังนี้

มิติที่ 1 การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ยั่งยืน

1.1 การจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง

เป้าประสงค์:

อนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากมหาสมุทร ทะเล และทรัพยากรทางทะเล ตามศักยภาพและขีดความสามารถของการใช้ประโยชน์ร่วมกันในระยะยาว

ดัชนีชี้วัด และเป้าหมาย

- 1) การกำหนดเขตการใช้ประโยชน์ทางทะเล
- 2) จำนวนชายหาดท่องเที่ยวและเกาะที่มีการกำหนดขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว

แนวทางการดำเนินงาน

- 1) การกำหนดเขตการใช้ประโยชน์ทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งโดยแบ่งออกเป็น 4 เขตดังนี้
 - 1.1) เขตความมั่นคง ประกอบด้วย เขตทหาร เขตพลังงาน เช่น พื้นที่ปิโตรเลียม สายส่งพลังงาน
 - 1.2) เขตความมั่นคง ประกอบด้วย เขตท่องเที่ยว เขตประมง เช่น ประมงพื้นบ้าน ประมงพาณิชย์ เพาะเลี้ยง เขตพัฒนาด้านต่างๆ เช่น อุตสาหกรรมขนส่ง
 - 1.3) เขตความยั่งยืนการกำหนดเขตอนุรักษ์ทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง มีวัตถุประสงค์ที่จะเป็นการฟื้นฟูและอนุรักษ์ทรัพยากรทางทะเลที่สำคัญของประเทศและภาคให้กลับคืนสภาพความสมบูรณ์ เพื่อให้มีศักยภาพในการเป็นแหล่งหากินสร้างอาชีพส่งเสริมระบบนิเวศและคุณภาพสิ่งแวดล้อม สามารถบรรเทาความรุนแรงจากภัยพิบัติธรรมชาติทางคลื่นลมที่เข้าปะทะชายฝั่ง และที่สำคัญคือส่งเสริมบทบาทการพึ่งตนเองของคนในภาคใต้
 - 1.4) เขตพิเศษ ประกอบด้วย ต้นแบบการจัดการ เช่น เกาะท่องเที่ยว เขตจัดการปัญหาเฉพาะด้าน เช่น กัดเซาะชายฝั่ง

2) การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยการกำหนดขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวของเกาะและชายหาดที่สำคัญ

1.2 การป้องกันภัยธรรมชาติและพื้นที่เสี่ยงภัย

เป้าประสงค์

- 1) สามารถบรรเทาภัยธรรมชาติในพื้นที่เสี่ยงภัยที่มีปัญหารุนแรงเร่งด่วนในทุกพื้นที่
- 2) ควบคุมแผนการประโยชน์ใช้ที่ดินได้อย่างเป็นรูปธรรม ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในแนวทางปฏิบัติสำหรับพื้นที่เสี่ยงภัย ตลอดจนการปรับตัวให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและความเป็นอยู่ในพื้นที่เสี่ยงภัย

ดัชนีชี้วัด และเป้าหมาย

- 1) จำนวนประชากรที่บาดเจ็บและเสียชีวิต และมูลค่าความเสียหายภัยพิบัติทางธรรมชาติ
- 2) จำนวนและสัดส่วนของหมู่บ้านที่ประสบปัญหาภัยพิบัติทางธรรมชาติ

แนวทางการดำเนินงาน

- 1) การป้องกันภัยน้ำท่วมน้ำหลากในพื้นที่เสี่ยงภัย
- 2) การป้องกันภัยแล้งในพื้นที่เสี่ยงภัย
- 3) การป้องกันและแก้ไขปัญหาดินถล่ม
- 4) การบรรเทาและป้องกันภัยจากคลื่นใต้น้ำขนาดใหญ่ (Tsunami)
- 5) การป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษทางอากาศ

1.3 ระบบนิเวศบนบกและป่าไม้**เป้าประสงค์:**

การใช้ประโยชน์ที่ดินตามศักยภาพและความเหมาะสม เพื่อรักษาความยั่งยืนของที่ดินและระบบนิเวศบนบก มีการจัดการป่าไม้และพื้นที่ต้นน้ำ เพื่อหยุดยั้งและฟื้นฟูความเสื่อมโทรมของที่ดิน รวมถึง การสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ

ดัชนีชี้วัด และเป้าหมาย

- 1) อนุรักษ์พื้นที่เกษตรกรรมขั้นดีเพื่อเป็นแหล่งผลิตอาหารที่สำคัญของภาคให้ได้ประมาณ 3 ล้านไร่ หรือประมาณร้อยละ 7 ของพื้นที่ภาค
- 2) ฟื้นฟูพื้นที่เกษตรกรรมและพัฒนาพื้นที่เพื่อการตั้งถิ่นฐานในชนบทให้ประชาชนส่วนใหญ่สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีคุณภาพในพื้นที่ประมาณ 21 ล้านไร่ หรือประมาณร้อยละ 49 ของพื้นที่ภาค
- 3) ปกป้องที่ดินเพื่อใช้ประโยชน์เพื่อการเกษตรกรรมประมาณ 0.7 ล้านไร่ หรือประมาณร้อยละ 2 ของพื้นที่ภาค
- 4) สงวนพื้นที่ป่าไม้เพื่อเป็นแหล่งต้นน้ำลำธารและระบบนิเวศป่าบกที่สำคัญให้ได้ประมาณ 12 ล้านไร่ หรือประมาณร้อยละ 7 ของพื้นที่ภาค
- 5) ฟื้นฟูป่าไม้ที่เสื่อมโทรมจากการบุกรุกทำลายให้ได้ประมาณ 2 ล้านไร่ หรือประมาณร้อยละ 5 ของพื้นที่ภาค
- 6) สงวนพื้นที่ป่าชายเลน พื้นที่ชุ่มน้ำ และพื้นที่สำคัญทางระบบนิเวศวิทยาที่มีความอ่อนไหวให้ได้ประมาณ 3 ล้านไร่ หรือประมาณร้อยละ 6 ของพื้นที่ภาค
- 7) อนุรักษ์พื้นที่แหล่งน้ำเพื่อการอุปโภคบริโภค รวมถึงพื้นที่ตามแนวชายฝั่งในระยะ 3 กิโลเมตร เพื่อการประมง
- 8) พัฒนาพื้นที่อยู่อาศัยในเขตเมืองให้มีความสวยงามมีความเป็นระเบียบเรียบร้อยน่าอยู่ อาศัยให้ครบทุกเมืองในภาค
- 9) พัฒนาพื้นที่ส่งเสริมอุตสาหกรรมในพื้นที่ศักยภาพให้ครบในทุกพื้นที่
- 10) อนุรักษ์พื้นที่ประวัติศาสตร์และศิลปวัฒนธรรมให้ครบในทุกพื้นที่

แนวทางการดำเนินงาน

กำหนดเขตการใช้ประโยชน์ที่ดินที่สอดคล้องกับเป้าหมายการใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อเป็นการจัดระเบียบและควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดินในอนาคตดังนี้

- 1) พื้นที่อนุรักษ์ป่า
- 2) พื้นที่ฟื้นฟูสภาพป่าไม้
- 3) พื้นที่สงวนไว้เพื่อการรักษาสภาพป่าชายเลนและนิเวศวิทยา

ได้แก่ พื้นที่ชุ่มน้ำ พื้นที่ป่าชายเลน พื้นที่สวนป่าเศรษฐกิจ ป่าชุมชน พื้นที่เกษตรกรรม พื้นที่ชุมชน พื้นที่โล่งเพื่อการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การประมง และการท่องเที่ยวและพื้นที่อุตสาหกรรม

1.4 ทรัพยากรน้ำ**เป้าประสงค์:**

การอนุรักษ์พื้นที่ต้นน้ำ พัฒนาแหล่งน้ำและบริหารจัดการทรัพยากรน้ำอย่างมีประสิทธิภาพ

ดัชนีชี้วัด และเป้าหมาย

- 1) ร้อยละของพื้นที่ต้นน้ำที่ได้รับการอนุรักษ์
- 2) ขนาดพื้นที่ชลประทาน
- 3) สัดส่วนการได้รับบริการอย่างเพียงพอ (อุปสงค์-อุปทาน) ของผู้ใช้น้ำแต่ละภาคส่วน

แนวทางการดำเนินงาน

- 1) ควบคุมแผนการประโยชน์ใช้ที่ดินในพื้นที่ใช้น้ำต่างๆ อย่างเคร่งครัด
- 2) ฟื้นฟูป่าต้นน้ำให้มีความอุดมสมบูรณ์และให้ประชาชนในพื้นที่มีส่วนร่วมในการฟื้นฟูและใช้ประโยชน์จากป่า
- 3) การจัดหาและพัฒนาแหล่งน้ำอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นการพัฒนาแหล่งน้ำต้นทุนที่มีอยู่เดิมให้มีประสิทธิภาพ พัฒนาแหล่งน้ำต้นทุนเพิ่มเติมให้สอดคล้องกับศักยภาพและความต้องการในอนาคต รวมถึงกระจายและจัดสรรน้ำจากแหล่งน้ำต้นทุนไปยังพื้นที่เป้าหมายให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ ทั้งพื้นที่เกษตรกรรม ชุมชน และพื้นที่พัฒนาอื่นๆ

1.5 คุณภาพสิ่งแวดล้อม (อากาศและเสียง)

เป้าประสงค์:

สภาพแวดล้อมมีความปลอดภัยและเหมาะสมต่อการใช้ประโยชน์

ดัชนีชี้วัด และเป้าหมาย

- 1) ค่าดัชนีคุณภาพอากาศอยู่ในระดับที่ไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ
- 2) ระดับเสียงในพื้นที่ชุมชนมีค่าต่ำกว่ามาตรฐาน
- 3) สถิติการร้องเรียนปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม

แนวทางการดำเนินงาน

- 1) การจำแนกเขตการใช้ประโยชน์พื้นที่ และส่งเสริมให้แหล่งกำเนิดประเภทโรงงานอุตสาหกรรมเข้าไปอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมหรือพื้นที่ที่กำหนดเขตไว้แล้ว
- 2) การควบคุมและจัดทำบัญชีแหล่งกำเนิดมลพิษในพื้นที่
- 3) การสร้างจิตสำนึกปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม
- 4) การสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชนในการติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อม

1.6 การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

เป้าประสงค์:

มีการดำเนินการที่เป็นไปเพื่อลดการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและผลกระทบที่เกิดขึ้น

ดัชนีชี้วัด และเป้าหมาย

- 1) สัดส่วนเฉลี่ยการปล่อยก๊าซเรือนกระจก หมายถึง สัดส่วนเฉลี่ยปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของรายจังหวัดต่อจำนวนประชากรในจังหวัดนั้น โดยมีหน่วยเป็นตันก๊าซเรือนกระจกต่อคน
- 2) สัดส่วนพื้นที่ป่าไม้ต่อขนาดพื้นที่จังหวัด โดยมีหน่วยเป็นร้อยละ

แนวทางการดำเนินงาน

- 1) ดำเนินการตามกรอบอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (United Nations Framework Convention on Climate Change: UNFCCC) การจัดทำบัญชีก๊าซเรือนกระจกของประเทศไทย (GHG Inventory) การจัดทำแผนปฏิบัติการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การจัดการการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศแห่งชาติระยะสั้น-กลาง-ยาว และการพัฒนาแนวทางการดำเนินงานในการลดก๊าซเรือนกระจกที่เหมาะสมของประเทศไทย (NAMAs) เป็นต้น
- 2) เทคโนโลยีที่นำมาใช้ได้คำนึงถึงการลดการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจก

มิติที่ 2 การเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน

2.1 การเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างมีเสถียรภาพ

เป้าประสงค์:

มีการกระจายรายได้ จัดความยากจน ลดความเหลื่อมล้ำ

ดัชนีชี้วัด และเป้าหมาย

- 1) รายได้เฉลี่ยของครัวเรือน หมายถึง “เงินหรือสิ่งของ” ที่ครัวเรือนได้รับจากการทำงานหรือผลิตเอง หรือจากทรัพย์สินหรือได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น
- 2) สัดส่วนประชากรยากจน หมายถึง ร้อยละของประชากรที่มีรายจ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคเฉลี่ยต่อคนต่อเดือนต่ำกว่าเส้นความยากจน ซึ่งต่ำกว่าเส้นความยากจนสะท้อนถึงการดำรงชีพของคนที่อยู่ในระดับที่ต่ำกว่ามาตรฐานการครองชีพขั้นต่ำ (Minimum standard of living) ของสังคมไทย
- 3) ร้อยละของครัวเรือนที่มีหนี้เพื่อการอุปโภคบริโภค หมายถึง ร้อยละของจำนวนครัวเรือนที่มีหนี้ในระบบและ/หรือนอกระบบที่กู้ยืมเพื่อใช้อุปโภคบริโภคของครัวเรือนต่อจำนวนครัวเรือนทั้งหมด
- 4) ค่าดัชนีความไม่เสมอภาคของรายได้ (ดัชนีจีนิ) เป็นดัชนีที่สะท้อนการกระจายรายได้หรือความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ของคนในสังคมโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini Coefficient) เป็นตัวบ่งชี้ความเหลื่อมล้ำของรายได้ ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคของรายได้หรือค่าสัมประสิทธิ์จีนิ (Gini Coefficient) มีค่าอยู่ระหว่าง 0 และ 1 โดยค่ายิ่งมากขึ้นแสดงว่าความไม่เท่าเทียมกันของรายได้หรือความเหลื่อมล้ำของรายดียิ่งมากขึ้นถ้ามีค่าเท่ากับ 0 แสดงถึงการกระจายรายได้มีความเท่าเทียมกันอย่างสมบูรณ์ แต่ถ้ามีค่าเท่ากับ 1 แสดงถึงการกระจายรายได้มีความไม่เท่าเทียมกันอย่างสมบูรณ์ ทั้งนี้ดัชนีจีนิ (Gini Index) คือ สัมประสิทธิ์จีนิที่แสดงเป็นเปอร์เซ็นต์

แนวทางการดำเนินงาน

- 1) นโยบายการขยายผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดเพื่อลดความเหลื่อมล้ำเชิงพื้นที่
- 2) นโยบายระบบการเงินระดับฐานรากเพื่อการเข้าถึงแหล่งเงินทุนอย่างทั่วถึง
- 3) นโยบายการจัดสรรงบประมาณบนพื้นฐานของความไม่เท่าเทียมกันการจัดสรรงบประมาณรายจังหวัดของไทยเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อระดับความเหลื่อมล้ำเชิงพื้นที่ เนื่องจากการจัดสรรงบประมาณรายจังหวัดเป็นผลโดยตรงจากการทำงานของภาครัฐที่แสดงให้เห็นโครงสร้างอำนาจของผู้มีอิทธิพลในกระบวนการดำเนินงาน ดังนั้นการจัดสรรงบประมาณรายจังหวัดจึงกลายเป็นเครื่องมือสำคัญของภาครัฐในการควบคุมและดำเนินการเพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆ ในสังคมได้อย่างเหมาะสม

2.2 การประกอบอาชีพ

วัตถุประสงค์:

ส่งเสริมศักยภาพการมีงานทำและการจ้างงานของท้องถิ่น

ดัชนีชี้วัด และเป้าหมาย

- 1) อัตราการว่างงาน: ร้อยละของผู้ว่างงานรวมต่อกำลังแรงงานรวม โดยกำลังแรงงานรวมคือผู้ที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปที่มีงานทำและที่ว่างงาน ผู้ว่างงานรวมคือผู้ที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ซึ่งไม่มีงานทำแต่พร้อมที่จะทำงาน
- 2) ร้อยละของแรงงานที่มีประกันสังคม หมายถึง ร้อยละของผู้ประกันตนมาตรา 33 มาตรา 39 และมาตรา 40 ต่อผู้มีงานทำ (ข้อมูลผู้ประกันตนเดือนธันวาคมของปี)

แนวทางการดำเนินงาน

- 1) การพัฒนาอาชีพที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตของท้องถิ่น
- 2) การพัฒนาการศึกษาและความพร้อมของสถาบันการศึกษาในพื้นที่ให้สอดคล้องกับการจ้างงาน

มิติที่ 3 สังคมที่สร้างเสริมสุขภาวะและเป็นสุข

3.1 ประชากร และการตั้งถิ่นฐาน

เป้าประสงค์:

การเพิ่มขึ้นของประชากรและการเติบโตของเมือง/ชุมชน เป็นไปอย่างสมดุล มีสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมสุขภาวะในการดำรงชีวิต มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน พร้อมรับการเปลี่ยนแปลง

ดัชนีชี้วัด และเป้าหมาย:

- 1) เพื่อปรับระบบชุมชนเมืองของภาคใต้ให้มีสมดุลมากขึ้น
- 2) เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้ศูนย์กลางชุมชนเมืองลำดับรองที่มีศักยภาพให้มีบทบาทส่งเสริมระบบเศรษฐกิจและสังคมของภาคใต้สูงขึ้น
- 3) เพื่อพัฒนาชุมชนเมืองในลักษณะกลุ่ม (Cluster) ภายใต้ระบบเศรษฐกิจและสังคมที่พึ่งพากันและกัน และแบ่งหน้าที่กันตามศักยภาพ

แนวทางการดำเนินงาน

- 1) พัฒนาเมืองศูนย์กลางความเจริญให้เป็นเมืองน่าอยู่และปลอดภัย เตรียมความพร้อมรองรับความเป็นเมืองทั้งด้านการบริหารจัดการการจ้ดระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ ระบบขนส่งสาธารณะในเขตเมือง ระบบบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม ระบบการศึกษา และระบบสาธารณสุข ที่ได้มาตรฐานมีคุณภาพและเพียงพอต่อความต้องการของคนในเมือง
- 2) พัฒนาระบบขนส่งสาธารณะในเขตเมืองศูนย์กลางความเจริญในภูมิภาค เพื่อเพิ่มขีดความสามารถการเข้าถึงตลาดและบริการสาธารณะด้วยต้นทุนต่ำ รวมทั้งบรรเทาปัญหาจราจรติดขัด โดยให้ความสำคัญต่อระบบรถโดยสารสาธารณะ ระบบทางจักรยานและทางเท้าโดยเน้นความปลอดภัยและความสะดวกในเชื่อมต่อการเดินทาง

3) **เพิ่มประสิทธิภาพและความโปร่งใสในการบริหารจัดการเมืองด้วยการรวมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น** และให้ประชาชนมีส่วนร่วมและกำกับทิศทางการพัฒนารวมทั้งเสริมสร้างความสามารถขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการบริหาร เพื่อให้จัดการปัญหาได้อย่างทันทั่วทั้งรองรับการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการผังเมืองการจัดการสิ่งแวดล้อม และการจัดระบบขนส่งสาธารณะในเขตเมือง

4) **การพัฒนาเมืองศูนย์กลางหลักของภาค** เพื่อให้เกิดการพัฒนาเมืองและชุมชนของภาค ได้กำหนดการพัฒนาเฉพาะเมืองศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจหลักของภาค

3.2 คุณภาพชีวิต

เป้าประสงค์:

การเพิ่มขึ้นของประชากรและการเติบโตของเมือง/ชุมชน เป็นไปอย่างสมดุล มีสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมสุขภาพในการดำรงชีวิต มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน พร้อมรับการเปลี่ยนแปลง

ดัชนีชี้วัด และเป้าหมาย:

- 1) พื้นที่สีเขียวควรมีไม่ต่ำกว่า 9 ตารางเมตรต่อคน (เกณฑ์ที่องค์การอนามัยโลก, WHO)
- 2) เมืองศูนย์กลางความเจริญในภูมิภาคได้รับการพัฒนาให้เป็นเมืองน่าอยู่และปลอดภัยมีการจัดการสิ่งแวดล้อมเมืองตามมาตรฐาน และมีการพัฒนาระบบขนส่งสาธารณะในเขตเมืองอย่างทั่วถึง ควบคู่กับการรวมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อประสิทธิภาพในการทำงานและการกำกับดูแล

แนวทางการดำเนินงาน

1) **พัฒนาเมืองศูนย์กลางความเจริญให้เป็นเมืองน่าอยู่และปลอดภัย** เตรียมความพร้อมรองรับความเป็นเมืองทั้งด้านการบริหารจัดการ การจัดระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ ระบบขนส่งสาธารณะในเขตเมือง ระบบบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม ระบบการศึกษา และระบบสาธารณสุขที่ได้มาตรฐานมีคุณภาพและเพียงพอต่อความต้องการของคนในเมือง

2) **พัฒนาระบบขนส่งสาธารณะในเขตเมืองศูนย์กลางความเจริญในภูมิภาค** เพื่อเพิ่มขีดความสามารถการเข้าถึงตลาดและบริการสาธารณะด้วยต้นทุนต่ำ รวมทั้งบรรเทาปัญหาจราจรติดขัด โดยให้ความสำคัญต่อระบบรถโดยสารสาธารณะ ระบบทางจักรยานและทางเท้า โดยเน้นความปลอดภัยและความสะดวกในเชื่อมต่อการเดินทาง

3.3 ความมั่นคงทางอาหาร

เป้าประสงค์:

การมีแหล่งอาหารที่ปลอดภัย ดูแลและรักษาแหล่งผลิตอาหารที่สำคัญ ส่งเสริมเกษตรกรรมยั่งยืน

ดัชนีชี้วัด และเป้าหมาย:

- 1) การกำหนดเขตแหล่งอาหารที่ปลอดภัย
- 2) ขนาดพื้นที่แหล่งผลิตอาหารที่สำคัญ

แนวทางการดำเนินงาน

1) การอนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อสนับสนุนฐานการผลิตการเกษตรที่เข้มแข็งและยั่งยืนโดยการรักษาระบบนิเวศตั้งแต่ต้นน้ำ การคุ้มครองพื้นที่เกษตรกรรมและขยายโอกาสในการเข้าถึงปัจจัยการผลิต เช่น สิทธิในการเข้าถึงพื้นที่ทำกินของเกษตรกรให้มากขึ้น

2) การกำหนดเขตและขนาดพื้นที่ทำกินที่เหมาะสมตามสภาพความแตกต่างของพื้นที่การพัฒนาพื้นที่เกษตรกรรมที่มีศักยภาพอย่างเหมาะสม

- 3) การพัฒนาแหล่งน้ำเพื่อการเกษตรโดยปรับโครงสร้างระบบน้ำให้เอื้อต่อการทำการเกษตรซึ่งจะทำให้เกษตรกรมีรายได้เพิ่มขึ้น การจัดทำแผนบริหารจัดการน้ำในภาคเกษตรระดับลุ่มน้ำ และการเร่งรัดการปลูกป่าและการพัฒนารูปแบบการทำการเกษตรที่เหมาะสมกับสภาพพื้นที่และปริมาณน้ำในแต่ละแห่ง
- 4) การจัดระบบการผลิตให้สอดคล้องกับศักยภาพพื้นที่และความต้องการของตลาดตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำทั้งด้านกายภาพและเศรษฐกิจ ซึ่งจะส่งผลถึงการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานที่จะสนับสนุนในแต่ละพื้นที่
- 5) การสร้างโอกาสในการเข้าถึงนวัตกรรมและเทคโนโลยีที่ทันสมัยเพื่อช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตของเกษตรกร รวมถึงส่งเสริมการคัดเลือกและพัฒนาพันธุ์พืชที่เหมาะสมกับศักยภาพของพื้นที่และแหล่งน้ำ โดยอาศัยเทคโนโลยีการผลิตในระดับที่เหมาะสม
- 6) การเพิ่มมูลค่าผลผลิตภาคเกษตรจากการผลิตสินค้าเกษตรขั้นปฐมเป็นสินค้าเกษตรแปรรูปที่มีมูลค่าสูง มีคุณภาพและมาตรฐานสากล สามารถสร้างความเชื่อมโยงทางด้านวัตถุดิบกับประเทศเพื่อนบ้านและลดระดับการผลิตสินค้าขั้นปฐมที่สูงสูญเสียขีดความสามารถในการแข่งขันลงสู่ระดับที่จำเป็นสำหรับการสร้างความมั่นคงทางด้านอาหารและพลังงาน ให้ความสำคัญกับการผลิตอาหารและสินค้า
- 7) สินค้าเกษตรให้เพียงพอต่อความต้องการในระยะ 10 ปีข้างหน้า ส่งเสริมการผลิตและพัฒนาภาคเกษตรเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มส่งเสริมการสร้างศักยภาพของห่วงโซ่มูลค่า (Value Chain) ในการผลิตภาคเกษตรเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของเกษตรกร
- 8) คุณภาพชีวิตของเกษตรกรสามารถพึ่งพาตนเองได้ ส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งเงินทุนเพื่อการพัฒนากระบวนการผลิต รวมทั้ง ส่งเสริมการวิจัยพัฒนาแบบมีส่วนร่วมจากภาคีที่เกี่ยวข้อง และการใช้ประโยชน์จากการวิจัยและนวัตกรรมใหม่ๆ ในการขับเคลื่อนการพัฒนาภาคเกษตรในระยะยาว
- 9) การเร่งพัฒนาและขับเคลื่อนการผลิตเกษตรอินทรีย์อย่างจริงจัง โดยยกระดับราคาสินค้าเกษตรอินทรีย์ให้แตกต่างจากสินค้าเกษตรที่ใช้สารเคมี ส่งเสริมการตลาดการพัฒนาบรรจุภัณฑ์และการสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่สินค้าเกษตรอินทรีย์ รวมทั้งสร้างความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับสินค้าเกษตรอินทรีย์แก่กลุ่มผู้บริโภค พัฒนาระบบการรับรองมาตรฐานและการพิสูจน์ตรวจสอบคุณภาพสินค้าเกษตรอินทรีย์เพื่อสร้างความมั่นใจแก่กลุ่มผู้บริโภค และจัดทำโซนนิ่งระบบเกษตรอินทรีย์อย่างเป็นรูปธรรมร่วมกับระบบเกษตรกรรมยั่งยืน โดยจัดให้มีจังหวัดนำร่องที่มีพื้นที่ที่เหมาะสม หรือในพื้นที่เขตชลประทานที่มีความพร้อม รวมถึงการพัฒนาต่อยอดในรูปแบบของเกษตรท่องเที่ยวหรือการท่องเที่ยววิถีไทยเพื่อสามารถสร้างรายได้เสริมได้ตลอดทั้งปี

3.4 สาธารณูปโภคพื้นฐาน

เป้าประสงค์:

มีสาธารณูปโภคพื้นฐานที่เพียงพอ พร้อมรับการเปลี่ยนแปลง มีความเสมอภาคในการเข้าถึงบริการ

ดัชนีชี้วัด และเป้าหมาย:

- 1) ภาคใต้เป็นศูนย์กลางขนส่งทางทะเลที่สำคัญแห่งหนึ่งของประเทศและภูมิภาคที่มีการพัฒนาการขนส่งหลายรูปแบบเพื่อการประหยัดพลังงาน ความปลอดภัย และความสะดวกรวดเร็ว ผ่านโครงข่ายระบบคมนาคมที่ครอบคลุมทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ
- 2) ภาคใต้มีความมั่นคงทางพลังงานเป็นพื้นที่ต้นแบบสำหรับการพัฒนาพลังงานทดแทน และสามารถกระจายชนิดและรูปแบบการใช้ทรัพยากรในการผลิตพลังงานอย่างเหมาะสม

แนวทางการดำเนินงาน

- 1) การพัฒนาโครงข่ายระบบถนนให้มีประสิทธิภาพ
- 2) การพัฒนาโครงข่ายระบบรางให้มีประสิทธิภาพ
- 3) การเสริมสร้างสมรรถนะการขนส่งทางทะเล เพื่อสนับสนุนการเป็นประตูสู่ภูมิภาค
- 4) การพัฒนาการขนส่งทางอากาศ เพื่อสนับสนุนการเป็นศูนย์กลางทางการบินของภูมิภาค
- 5) การสนับสนุนการขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบ และการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ให้มีประสิทธิภาพ
- 6) การสร้างความมั่นคงทางด้านพลังงาน เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
- 7) การส่งเสริมและพัฒนาพลังงานทดแทนอย่างมีประสิทธิภาพ

3.5 บริการสังคม

เป้าประสงค์:

บริการทางการศึกษา/สาธารณสุข ที่ได้คุณภาพอย่างเท่าเทียมและทั่วถึง สอดคล้องกับการพัฒนาพื้นที่ พร้อมรับการเปลี่ยนแปลง

- 1) ประชาชนเขตเมืองและชนบทได้รับโอกาสทางการศึกษาและสาธารณสุขเท่าเทียมกัน
- 2) สถานบริการ มีการกระจายตัวครอบคลุมพื้นที่อย่างมีประสิทธิภาพ
- 3) มีสัดส่วนระหว่างประชากรและบุคลากรทางการศึกษาและสาธารณสุขที่สมดุลต่อกัน ทั้งในชุมชนเมืองและชนบท ตามเกณฑ์มาตรฐานทางประเทศไทย

ดัชนีชี้วัด และเป้าหมาย

- 1) ประชาชนทุกคนได้รับการบริการขั้นพื้นฐาน
- 2) แรงงานมีคุณภาพและมีทักษะฝีมือแรงงานเพิ่มสูงขึ้น มีทักษะตรงกับความต้องการของตลาด มีปริมาณสอดคล้องกับความต้องการของภาคการผลิต
- 3) ประชาชนทุกเพศวัยทุกพื้นที่มีคุณภาพชีวิตที่ดีมีระบบสุขภาพที่ดี และสามารถเข้าถึงบริการรักษาพยาบาลที่มีคุณภาพได้สะดวก
- 4) การบริการด้านสุขภาพมีคุณภาพและมาตรฐานระดับนานาชาติ

แนวทางการดำเนินงาน

- 1) การพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา เพื่อสนับสนุนการผลิตกำลังคนให้สอดคล้องความต้องการของการพัฒนาพื้นที่
- 2) การพัฒนาการศึกษาระดับอาชีวศึกษา เพื่อสนับสนุนการผลิตกำลังคนให้สอดคล้องความต้องการของภาคการผลิต
- 3) การพัฒนาแรงงานในสอดคล้องกับกิจกรรมการพัฒนา

3.6 ศิลปวัฒนธรรม

เป้าประสงค์:

การดำรงรักษาอัตลักษณ์ ลักษณะเด่นทางศาสนา วัฒนธรรม และประเพณีของท้องถิ่น

ดัชนีชี้วัด และเป้าหมาย

- 1) การจัดทำอัตลักษณ์เชิงพื้นที่
- 2) การขึ้นทะเบียนพื้นที่อนุรักษ์ทางวัฒนธรรม

แนวทางการดำเนินงาน

พื้นที่ประวัติศาสตร์ และศิลปวัฒนธรรม เป็นพื้นที่แหล่งโบราณคดี โบราณสถาน ชุมชนโบราณ และสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ที่ควรค่าแก่การอนุรักษ์และพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวและแหล่งการเรียนรู้ของประชาชนในพื้นที่ประวัติศาสตร์และศิลปวัฒนธรรมของภาคใต้ที่สำคัญ

3.7 ความปกติสุขในสังคม

เป้าประสงค์:

คนในสังคมไม่มีความขัดแย้ง แบ่งแยก เสริมสร้างการมีส่วนร่วมและความเข้มแข็งในทุกระดับ

ดัชนีชี้วัด และเป้าหมาย

- 1) จำนวนกลุ่มองค์กรระดับชุมชน
- 2) การมีส่วนร่วมของชุมชน

แนวทางการดำเนินงาน

- 1) ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในทุกระดับ
- 2) ส่งเสริมกิจกรรมที่เป็นการเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน

มิติที่ 4 เทคโนโลยีที่เหมาะสมกับการพัฒนา

เป้าประสงค์:

- 1) การมีแบบแผนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน ส่งเสริมอุตสาหกรรมสีเขียว/เชิงนิเวศ
- 2) การเข้าถึงเทคโนโลยีและสนับสนุนนวัตกรรมที่เหมาะสมเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

ดัชนีชี้วัด และเป้าหมาย:

- 1) แบบแผนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน
- 2) เทคโนโลยีที่เหมาะสมเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

แนวทางการดำเนินงาน

- 1) การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจจากการเติบโตบนฐานทรัพยากรไปสู่การเติบโตบนฐานความรู้
- 2) การพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์กิจกรรมนวัตกรรมและมูลค่าเพิ่มด้านการท่องเที่ยว
- 3) การพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา เพื่อสนับสนุนการพัฒนาพื้นที่

5. การจัดทำแผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

จากการวิเคราะห์ศักยภาพด้านเศรษฐกิจ ผลกระทบของการพัฒนาต่อสิ่งแวดล้อม และการรับฟังผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่ สามารถสรุปได้ว่า ทิศทางการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ที่เหมาะสมและสามารถสร้างความสมดุล คือ “ทางเลือกสองบวก (2+)” คือ การพัฒนาตามศักยภาพของทรัพยากรที่มีอยู่ของภาคใต้ ได้แก่ การเกษตร อุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป และการท่องเที่ยว หากแต่จะต้องพัฒนาศักยภาพเพิ่มเติมของทรัพยากรที่มีอยู่ โดยเฉพาะการท่องเที่ยว การเกษตรแปรรูป และการขนส่ง ได้แก่ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่และประเภทของการท่องเที่ยว การสร้างโครงข่ายคมนาคมเชื่อมต่อเพื่อให้ภาคใต้เป็นศูนย์กลางของการขนส่ง และการพัฒนาอุตสาหกรรมฮาลาล โดย “ทางเลือกสองบวก (2+)” นำมาเป็นทิศทางในการจัดทำเป็นแผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

จากทิศทางการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ ตามทางเลือกสองบวก (2+) ได้นำมาจัดทำแผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ ซึ่งมีระยะเวลาในการพัฒนา 20 ปี ตามร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติ คือ ระหว่างปี พ.ศ.2560 – 2579 โดยแบ่งการพัฒนานออกเป็น 4 ระยะ ระยะละ 5 ปี ได้แก่ ระยะที่ 1 ปี พ.ศ. 2560-2564 ระยะที่ 2 พ.ศ.2565-2569 ระยะที่ 3 พ.ศ.2570-2574 และระยะที่ 4 พ.ศ.2575-2579 โดยสาระสำคัญของแผนแม่บทมีรายละเอียดดังนี้

5.1 แผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

5.1.1 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (SWOT Analysis)

การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (SWOT Analysis) เป็นองค์ประกอบสำคัญในการจัดทำแผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ โดยจากการศึกษาทำให้พบจุดแข็ง (Strength) จุดด้อย (Weakness) โอกาส (Opportunities) และอุปสรรค (Threats) ของภาคใต้ จึงนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดทำแผนแม่บทฯ ซึ่งสามารถสรุปโดยสังเขปได้ดังนี้

ตารางที่ 5-1 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (SWOT Analysis)

จุดแข็ง (Strengths)	จุดอ่อน (Weaknesses)	โอกาส (Opportunities)	อุปสรรค (Threats)
1) เป็นแหล่งเกษตรกรรมที่อุดมสมบูรณ์ และสามารถพัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูปเกษตรต่อเนื่อง 2) มีทรัพยากรทางการท่องเที่ยวที่สวยงาม มีความหลากหลายทั้งทางบกและทางทะเล 3) มีวัฒนธรรมท้องถิ่นที่แข็งแกร่ง และเป็นเอกลักษณ์ 4) มีภูมิประเทศที่เหมาะสมเป็นศูนย์กลางการขนส่งในระดับภูมิภาคและระดับสากล	1) ขาดการบูรณาการระหว่างแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับต่างๆ 2) การคมนาคมเชื่อมต่อยังไม่สมบูรณ์ 3) โครงสร้างพื้นฐานไม่พอเพียงที่จะรองรับการพัฒนาในอนาคตและการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ 4) ความพอเพียงของพลังงานที่สอดคล้องกับการขยายตัวทางเศรษฐกิจ	1) การเติบโตของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวโลก โดยเฉพาะการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ เช่น การท่องเที่ยวทางเรือสำราญ การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ 2) ค่าใช้จ่ายต่อหัว/จำนวนวันที่พักของนักท่องเที่ยวของภาคใต้ยังต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศสมาชิก 3) มีประชากรเป็นมุสลิมในสัดส่วนที่สูงทำให้เหมาะกับการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เหมาะสมกับหลักศาสนา เช่น อุตสาหกรรมฮาลาล และอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับประชากรมุสลิมโลก 4) มีชายแดนติดกับประเทศมาเลเซียซึ่งประชากรมีรายได้ต่อหัวสูง ทำให้สามารถเพิ่มทั้งโอกาสด้านการค้าและการท่องเที่ยว	1) อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่มีการแข่งขันสูง 2) ทรัพยากรทางทะเลอ่อนไหวต่อการขนส่ง การท่องเที่ยว และอุตสาหกรรม 3) ประชากรมีจำนวนน้อยมีความเสี่ยงต่อการขาดแคลนแรงงาน 4) มีการเกษตรที่กระจุกตัวและพึ่งพาการส่งออก ทำให้เสี่ยงต่อการผันผวนของเศรษฐกิจโลก

5.1.2 วิสัยทัศน์และพันธกิจ

วิสัยทัศน์

**“มุ่งสู่การเติบโตอย่างสมดุลและยั่งยืน บนฐานทรัพยากรที่มีอยู่
ร่วมกับการเสริมสร้างศักยภาพใหม่”**

พันธกิจ

- (1) การพัฒนาที่มีความสมดุลทั้งทางเศรษฐกิจ ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และสังคม
- (2) มุ่งเน้นการพัฒนาตามกำลังของภาคใต้เป็นหลักโดยพึ่งพาทรัพยากร เงินทุน และเทคโนโลยีต่างชาติในระดับต่ำ
- (3) เสริมสร้างศักยภาพทางเศรษฐกิจเพิ่มเติมของฐานทรัพยากรที่มี
- (4) พัฒนาภาคใต้สู่เป้าหมาย Thailand 4.0 ในระยะยาว

5.1.3 ประเด็นยุทธศาสตร์จำแนกประเด็นยุทธศาสตร์ ออกเป็น 7 สาขาเศรษฐกิจ ดังนี้

(1) คมนาคมขนส่งและโลจิสติกส์

เป้าประสงค์: สนับสนุนและสร้างความเชื่อมโยงการคมนาคมขนส่งและโลจิสติกส์ ให้เกิดเป็นโครงข่ายในพื้นที่ต่างๆ ของภาคใต้

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การปรับปรุง พัฒนา และขยายโครงข่ายด้านการคมนาคมขนส่งทางบก

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การปรับปรุงและพัฒนาคมนาคมขนส่งทางอากาศ

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การปรับปรุงและพัฒนาคมนาคมขนส่งทางน้ำ

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การปรับปรุงและพัฒนาคมนาคมขนส่งทางราง

(2) พลังงาน

เป้าประสงค์: (1) ให้มีแหล่งผลิตกำลังไฟฟ้าให้เพียงพอต่อความต้องการใช้

(2) ให้มีต้นทุนค่าไฟฟ้าที่สะท้อนตามต้นทุนที่แท้จริง

(3) ส่งเสริมการลดผลกระทบจากก๊าซเรือนกระจก

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การปรับปรุง พัฒนา และขยายโครงข่ายด้านพลังงาน

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การปรับปรุง พัฒนาด้านต้นทุนค่าไฟฟ้า

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาด้านพลังงานทดแทน และพลังงานทางเลือก

(3) อุตสาหกรรม

เป้าประสงค์: ให้มีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและมีแผนเชิงยุทธ์ที่สามารถบูรณาการความร่วมมือทางด้านอุตสาหกรรม

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การปรับโครงสร้างการผลิต เพื่อเพิ่มศักยภาพของภาคอุตสาหกรรม

ยุทธศาสตร์ที่ 2 สนับสนุนปัจจัยที่เอื้อต่อการลงทุน และการพัฒนาอุตสาหกรรม

ยุทธศาสตร์ที่ 3 พัฒนาอุตสาหกรรมฮาลาล โดยเน้นเขตพื้นที่ 4 จังหวัดภาคใต้

(4) เกษตรกรรม

เป้าประสงค์: พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งและโลจิสติกส์ เพื่อสนับสนุนการพัฒนาทางด้านเกษตรกรรม

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาโลจิสติกส์และโซ่อุปทานภาคการเกษตร

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนากิจกรรมทางการเกษตรเพื่อสนับสนุนกิจกรรมทางด้านพลังงาน

(5) ท่องเที่ยว

เป้าประสงค์: พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวและการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์ที่ 1 จัดให้มีแผนแม่บทการท่องเที่ยวที่ครอบคลุมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทุกมิติ และเป็นแผนแม่บทที่สร้างความสมดุลระหว่างอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และความ ต้องการของประชาชนในท้องถิ่น

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การอนุรักษ์และฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวให้มีความยั่งยืน

(6) ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

เป้าประสงค์: เตรียมพร้อมการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมสำหรับรองรับแผนการพัฒนาเศรษฐกิจด้านต่างๆ

ยุทธศาสตร์ที่ 1 ยุทธศาสตร์การสงวน อนุรักษ์ ฟื้นฟู และบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งอย่างยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ที่ 2 ยุทธศาสตร์การดูแลรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมและจัดการมลพิษเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

ยุทธศาสตร์ที่ 3 ยุทธศาสตร์การเสริมสร้างขีดความสามารถในการบริหารจัดการภัยพิบัติและระบบเตือนภัยทางธรรมชาติและสาธารณภัย

(7) ความมั่นคง

เป้าประสงค์: รักษาผลประโยชน์และความมีเสถียรภาพของประเทศชาติ

ยุทธศาสตร์ที่ 1 ยุทธศาสตร์ความมั่นคงชายแดนและชายฝั่งทะเล

ยุทธศาสตร์ที่ 2 ยุทธศาสตร์การป้องกันและแก้ไขปัญหาการคุกคามข้ามชาติ

ยุทธศาสตร์ที่ 3 ยุทธศาสตร์ความมั่นคงแห่งชาติทางทะเล

ยุทธศาสตร์ที่ 4 ยุทธศาสตร์ป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้

5.2 แผนปฏิบัติการ 20 ปี (พ.ศ. 2560-2579) แบ่งปฏิบัติการนี้จะแบ่งออกเป็น 2 ช่วง ดังนี้

(1) ช่วงระยะเวลา 10 ปีแรก (พ.ศ. 2560-2569) ที่ปรึกษาได้นำเสนอแผนปฏิบัติการไว้ใน ภาคผนวก ค ของรายงานเล่มที่ 4 แผนแม่บทเพื่อการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ ซึ่งจัดแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

- กลุ่มที่ 1 โครงการพัฒนาที่ควรเร่งรัด
- กลุ่มที่ 2 โครงการพัฒนาที่ควรดำเนินตามแผนงานเดิม
- กลุ่มที่ 3 โครงการพัฒนาที่ควรศึกษาเพิ่มเติม
- กลุ่มที่ 4 โครงการพัฒนาใหม่ที่ควรมีตามแผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้

รูปที่ 5-1 โครงการสำคัญในการพัฒนาตามทิศทางการพัฒนาทางเลือกสองบวก (2+)

5.3 แนวทางการขับเคลื่อนการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (Road Map)

5.3.1 ระยะเวลาของแผนยุทธศาสตร์และแผนที่นำทาง

การพัฒนาแบ่งออกเป็น 4 ระยะให้สอดคล้องกับระยะเวลาของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 ถึง 15 ดังนี้

ระยะที่ 1 พ.ศ. 2560 – 2564	สอดคล้องกับช่วงระยะเวลาของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12
ระยะที่ 2 พ.ศ. 2565 – 2569	สอดคล้องกับช่วงระยะเวลาของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13
ระยะที่ 3 พ.ศ. 2570 – 2574	สอดคล้องกับช่วงระยะเวลาของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 14
ระยะที่ 4 พ.ศ. 2575 – 2579	สอดคล้องกับช่วงระยะเวลาของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 15

5.3.2 เป้าหมายทางเศรษฐกิจ (Economic Targets)

ตารางที่ 5-2 เป้าหมายทางเศรษฐกิจของภาคใต้ จำแนกตามระยะเวลาของแผนยุทธศาสตร์

ระยะที่	อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ (ร้อยละต่อปี)	รายได้เพิ่มเฉลี่ยต่อปีจากการท่องเที่ยว (ล้านบาท)	รายได้เพิ่มเฉลี่ยต่อปีที่ไม่ใช่การท่องเที่ยว (ล้านบาท)
1	3.7	39,139	9,785
2	4.8	192,969	48,242
3	4.9	409,515	216,805
4	5.1	651,715	651,715

เป้าหมายและเครื่องชี้วัดทางเศรษฐกิจของแผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ เป็นเป้าหมายที่

- (1) สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปีที่กำหนดให้ประเทศไทยเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว (ประเทศในโลกรุ่นหนึ่ง) จึงต้องมีผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเติบโตมากกว่าร้อยละ 5 ต่อปี
- (2) ใช้ทรัพยากรในท้องถิ่นเป็นหลัก และไม่ใช้ทรัพยากรเกินขีดความสามารถ
- (3) มีความสมดุลระหว่าง เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และสังคม
- (4) มีการกระจายรายได้และลดความเหลื่อมล้ำในสังคมเพื่อให้ GINI Coefficient เป็นไปตามมาตรฐานของ องค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (Organisation for Economic Cooperation and Development - OECD)

การพัฒนาชายฝั่งทะเลภาคใต้ไม่ได้ขึ้นกับการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวแต่เพียงอย่างเดียว ต้องอาศัยการขยายตัวของอุตสาหกรรมอื่นประกอบด้วย ซึ่งแผนแม่บทได้เสนอแนะให้มีการพัฒนาอุตสาหกรรมเกษตร โดยพัฒนาจากเกษตรเพื่อการส่งออกและมีพืชเศรษฐกิจน้อยประเภท เป็นการเกษตรที่มีความหลากหลายและพึ่งพาตลาดภายในประเทศเป็นหลัก อุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป โดยเฉพาะอาหารฮาลาลและการเป็นศูนย์การคมนาคมเชื่อมต่อในระดับภูมิภาคและระดับสากล

5.3.3 ตารางเวลาของกิจกรรม (Timetable) ประเภทของกิจกรรม (Activities) และตัวชี้วัด (Indicators)

ระยะเวลาของการพัฒนาจะแบ่งออกเป็น 2 ช่วงชัดเจน คือ ช่วง 10 ปีแรก (พ.ศ. 2560-2569) ซึ่งครอบคลุมแผนยุทธศาสตร์ระยะที่ 1 และ 2 และช่วง 10 ปีที่ 2 (พ.ศ. 2570-2579) ซึ่งครอบคลุมแผนยุทธศาสตร์ระยะที่ 3 และ 4 เหตุที่ต้องแบ่งระยะเวลาของการพัฒนาเป็น 2 ช่วงด้วย ช่วงแรกการพัฒนาภาคใต้จะพึ่งพาทรัพยากรการท่องเที่ยวเป็นหลัก โดยร้อยละ 80 ของรายได้เพิ่มจะมาจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และเมื่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวใช้เต็มศักยภาพและทำให้ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมสูงเกินกว่าที่สามารถยอมรับได้ จะต้องพัฒนาอุตสาหกรรมอื่น โดยเฉพาะอุตสาหกรรมตามกรอบ Thailand 4.0 ดังนั้นรายได้เพิ่มจากการท่องเที่ยวจึงจะเป็นเพียงร้อยละ 50 ของรายได้เพิ่มรวมในช่วง 10 ปีหลัง โดยในแต่ละช่วงของการพัฒนา จะแบ่งออกเป็น 2 ระยะ ระยะแรกเป็นระยะของการวางแผนและการลงทุน ส่วนระยะที่สองเป็นระยะของการปฏิบัติการตามแผนเพื่อให้บรรลุเป้าประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยใน 2 ปีแรกของระยะแรกจะเป็นการวางแผน ส่วนใน 3 ปีหลังจะเป็นระยะของการลงทุนตามแผน ซึ่งกิจกรรมที่ควรจะทำให้สำเร็จของแต่ละระยะมีดังตารางที่ 5-3

ตารางที่ 5-3 กิจกรรมที่ควรจะทำให้สำเร็จของแต่ละระยะ

ระยะที่ 1 (พ.ศ. 2560-2564)	ระยะที่ 2 (พ.ศ. 2565-2569)	ระยะที่ 3 (พ.ศ. 2570-2574)	ระยะที่ 4 (พ.ศ. 2575-2579)
<u>2 ปีแรก</u> - แผนแม่บทการท่องเที่ยวภาคใต้ 20 ปี - แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคใต้ 5 ปีระยะที่ 1 <u>3 ปีหลัง</u> - จัดตั้ง/ปรับปรุงองค์กรตามแผนแม่บทและแผนยุทธศาสตร์ - จัดทำ Zoning ให้สอดคล้องกับแผน - ปรับปรุง/แก้ไขกฎหมายและกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานตามแผน	- ทบทวนแผนแม่บทการ - พัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ให้สอดคล้องกับประเด็นปัญหาอุปสรรคและสภาพแวดล้อม - จัดทำแผนยุทธศาสตร์พัฒนาภาคใต้ระยะที่ 2 - ปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้ - วัดผลของการปฏิบัติ • ผลกระทบทางเศรษฐกิจ • ผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม • ผลกระทบทางสังคม	<u>2 ปีแรก</u> - ทบทวนแผนแม่บทต่างๆ - แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคใต้ 5 ปี ระยะที่ 3 จะเน้นการพัฒนาอุตสาหกรรมนวัตกรรมต่างๆ ที่จะสามารถสร้างรายได้ตามเป้าประสงค์ของแผนแม่บท <u>3 ปีหลัง</u> - จัดตั้ง/ปรับปรุงองค์กรตามแผนแม่บทและแผนยุทธศาสตร์ - จัดทำ Zoning ให้สอดคล้องกับแผน - ปรับปรุง/แก้ไขกฎหมายและกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องลงทุนในโครงสร้างพื้นฐาน - แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคใต้ 5 ปีระยะที่ 3 ที่จะเน้นการพัฒนาอุตสาหกรรมนวัตกรรมต่างๆ ที่จะสามารถสร้างรายได้ตามเป้าประสงค์ของแผนแม่บท	- ทบทวนแผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ให้สอดคล้องกับประเด็นปัญหาและอุปสรรคและสภาพแวดล้อม - จัดทำแผนยุทธศาสตร์พัฒนาภาคใต้ระยะที่ 4 - ปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้ - วัดผลของการปฏิบัติ • ผลกระทบทางเศรษฐกิจ • ผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม • ผลกระทบทางสังคม

5.3.4 การพัฒนาแยกตามสาขาเศรษฐกิจ

แผนแม่บทและแผนยุทธศาสตร์เป็นการวางแผนในระดับมหภาค ไม่มีการกำหนดในระดับโครงการพัฒนาที่เกี่ยวข้อง แต่เป็นการนำทาง (Guideline) ในการจัดทำโครงการประกอบแผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้และแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคใต้ โดยเฉพาะการจัดทำแผนปฏิบัติการรายสาขาเพื่อรองรับแผนแม่บทและแผนยุทธศาสตร์ จึงนำเสนอการพัฒนาแยกตามรายสาขาเศรษฐกิจ 7 สาขา ดังนี้

(1) คมนาคมขนส่งและโลจิสติกส์

การพัฒนา 10 ปีแรก (พ.ศ. 2560-2569) ของแผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ตามทางเลือกสองบวก (2+) มีเป้าหมายว่าร้อยละ 80 ของรายได้ที่เพิ่มขึ้นจะมาจากการท่องเที่ยว ส่วนอีกร้อยละ 20 มาจากอุตสาหกรรมอื่นๆ คือ 1) การขนส่ง 2) อุตสาหกรรมเบาอื่นๆ นอกเหนือจากเกษตรแปรรูป 3) อุตสาหกรรมฮาลาล ซึ่งจำเป็นต้องมีโครงสร้างพื้นฐาน ด้านคมนาคมขนส่งที่เพียงพอรองรับกิจกรรมทางเศรษฐกิจเหล่านั้น เพื่อการพัฒนา ดังนั้นการพิจารณาโครงสร้างพื้นฐานคมนาคมขนส่งที่เป็นเครือข่ายที่เป็นระบบ จึงเป็นเรื่องสำคัญต่อการพัฒนา โดยในระยะ 10 ปีแรกของการพัฒนานั้น ทางด้านคมนาคมจะต้องมีโครงสร้างพื้นฐานเพื่อเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยว การขนส่งสินค้าเกษตร และเกษตรแปรรูป เข้าด้วยกัน

ส่วนการพัฒนาในช่วง 10 ปีหลัง (พ.ศ. 2570-2579) รายได้จากการท่องเที่ยวจะลดลงจากร้อยละ 80 เหลือเพียงร้อยละ 50 ดังนั้นจำเป็นต้องมีกิจกรรมทางเศรษฐกิจใหม่ๆ โดยเน้นการเป็นศูนย์กลางการขนส่งที่สำคัญของภูมิภาคและระดับสากล

(2) พลังงาน

การพัฒนา 10 ปีแรก (พ.ศ. 2560-2569) ควรพิจารณาในเรื่องของความมั่นคงของระบบไฟฟ้าในภาคใต้ มีความจำเป็นต้องพัฒนาโรงไฟฟ้าเพิ่มเติม สำหรับการพัฒนาในช่วง 10 ปีหลัง (พ.ศ. 2570-2579) มุ่งเน้นอุตสาหกรรมพลังงานทดแทน ได้แก่ อุตสาหกรรมไบโอดีเซล อุตสาหกรรมพลังงานชีวมวล ซึ่งใช้ผลผลิตทางการเกษตรของภาคใต้เป็นวัตถุดิบ โดยจะต้องมีการสนับสนุนให้เกษตรกรปลูกพืชที่สนับสนุนอุตสาหกรรมดังกล่าว ได้แก่ ปาล์มน้ำมัน หรือพืชพลังงานชนิดอื่นๆ เป็นต้น โดยพลังงานไฟฟ้าจำเป็นต่อการสนับสนุนการพัฒนาในภาคสาขาอื่นๆ และความต้องการด้านพลังงานมีความจำเป็นที่จะรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมของภาคใต้ในช่วงเวลาดังกล่าวจะต้องสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาที่เน้นอุตสาหกรรมพลังงานทดแทนจากผลผลิตการเกษตรของภาคใต้ โดยเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรด้วยการปลูกพืชน้ำมัน เช่น ปาล์ม เพื่อใช้ผสมน้ำมันเชื้อเพลิงตามนโยบายรัฐ ซึ่งอาจดำเนินการลดพื้นที่ปลูกยาง หรือถางพื้นที่ของต้นยางที่หมดอายุแล้วไปใช้ปลูกปาล์มหรือพืชพลังงานอื่นๆ ทดแทน โดยเริ่มในปี พ.ศ. 2565 เพื่อจะได้ใช้งานใน 10 ปีถัดไป

(3) อุตสาหกรรม

เน้นการพัฒนาในสาขาอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการเกษตรแปรรูป ซึ่งเป็นที่รองรับของผลผลิตการเกษตรกรรมที่ปลูกกันในภาคใต้ โดยในระยะ 10 ปี แรกของการพัฒนา ผลผลิตการเกษตรของภาคใต้จะไม่แตกต่างจากปัจจุบันมากนัก ซึ่งผลผลิตหลัก ได้แก่ ยางพารา ปาล์มน้ำมัน และผลผลิตทางการประมงจึงมุ่งเน้นการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญและการพัฒนาประสิทธิภาพในการผลิตสำหรับอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป

สำหรับการพัฒนาในช่วง 10 ปี หลัง (พ.ศ. 2570 - 2579) จำเป็นต้องมีกิจกรรมทางเศรษฐกิจใหม่ๆ โดยเน้นไปที่อุตสาหกรรมพลังงานทดแทน ได้แก่ อุตสาหกรรมไบโอดีเซล ซึ่งใช้ผลผลิตทางการเกษตรของภาคใต้เป็นวัตถุดิบ ได้แก่ ปาล์มน้ำมัน อย่างไรก็ตาม โครงการพัฒนาอุตสาหกรรมของภาคใต้ในช่วงเวลาดังกล่าวจะต้องสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาที่เน้นอุตสาหกรรมพลังงานทดแทนจากผลผลิตการเกษตรของภาคใต้ และจะต้องยังคงพัฒนาอุตสาหกรรมฮาลาล ซึ่งสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ระดับชาติ “ครัวไทยสู่ครัวโลก” ด้วย ซึ่งจะส่งผลให้เป็นการเพิ่มมูลค่าการส่งออก และยังเป็นอุตสาหกรรมที่มีมูลค่าเพิ่มสูงอีกด้วย

(4) เกษตรกรรม

ผลผลิตการเกษตรและพื้นที่เพาะปลูกในภาคใต้มีข้อจำกัดที่ไม่สามารถจะขยายเพิ่มขึ้นได้มากกว่าเดิมมากนัก แต่อย่างไรก็ตามการพัฒนาที่ดินและแหล่งน้ำยังสามารถที่จะเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตผลของภาคเกษตรกรรมได้ ดังนั้นแผนพัฒนาในช่วง 10 ปีแรกจึงเน้นไปที่การพัฒนาแหล่งน้ำเป็นหลัก

ในการพัฒนาช่วง 10 ปี หลัง (พ.ศ. 2570 - 2579) โครงการพัฒนาการเกษตรกรรมจะต้องสอดคล้องและสนับสนุนแผนการพัฒนาอุตสาหกรรม โครงการพัฒนาการเกษตรกรรมของภาคใต้ของช่วงเวลาดังกล่าวจึงต้องคำนึงถึงสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไปจากแผนหลักของการพัฒนา โดยในช่วง 10 ปีหลัง ผลผลิตของภาคเกษตรกรรมจะมีสัดส่วนที่นำมาป้อนภาคอุตสาหกรรมของภาคใต้เพิ่มขึ้น ในขณะที่สัดส่วนการส่งออกลดลง ดังนั้นจึงต้องมีการเก็บรักษาและจัดเตรียมผลผลิตเพื่อนำไปใช้ในภาคอุตสาหกรรมมากขึ้น เมื่อผลิตผลต่อพื้นที่มีข้อจำกัดไม่สามารถเพิ่มขึ้นได้มากนัก ดังนั้น เกษตรกรจะต้องทำการเกษตรในพื้นที่ที่ใหญ่ขึ้น และจะต้องมีการใช้เทคโนโลยีและเครื่องจักรกลทางการเกษตรมากขึ้น รวมถึงการเน้นไปที่การผลิตพืชเพื่อพลังงานทดแทน

(5) การท่องเที่ยว

ภาคใต้นั้นมีศักยภาพซึ่งเป็นจุดแข็งในเรื่องของการท่องเที่ยวที่สำคัญและติดอันดับโลกหลายประเภท เช่น ด้านทรัพยากรธรรมชาติ (อันดับ 16 จาก 141 ประเทศ) ด้านการให้บริการ (อันดับ 21 จาก 41 ประเทศ) ด้านทรัพยากรทางศิลปวัฒนธรรม (อันดับ 34 จาก 141 ประเทศ) และด้านราคาสินค้าและบริการทางการท่องเที่ยว (อันดับ 36 จาก 141 ประเทศ) จากทิศทางการพัฒนา ซึ่งแบ่งช่วงการพัฒนาออกเป็นช่วงระยะเวลา 10 ปีแรก และช่วงระยะเวลา 10 ปีหลัง เน้นการพัฒนาเป็นกลุ่มจังหวัด โดยมีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวใน 3 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ และเพื่อปรับสภาพแวดล้อมและโครงสร้างของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวใน 3 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ให้เอื้อต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในอนาคต

โดยในการพัฒนาการท่องเที่ยวสู่ความยั่งยืนนั้น มิติดที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาที่ต้องจัดการให้เกิด “ความสมดุล” ที่สำคัญอยู่ 4 ด้าน คือ (1) มิติเจ้าบ้าน/อุปทาน (Host) (2) มิติผู้มาเยือน (Guest) (3) กลไกการบริหารจัดการการท่องเที่ยว (Tourism Mechanism) และ (4) มิติด้านคุณภาพของการบริการ (Service Quality) ปัญหาการพัฒนาการท่องเที่ยวของไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันพบว่าไม่ได้อยู่ที่ “จำนวน” ของผู้มาเยือน (นักท่องเที่ยว-Demand) สังเกตได้จากจำนวนของนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง แม้ประเทศได้เผชิญกับวิกฤติต่างๆ มากมาย หากเป็นเรื่องของ “คุณภาพ” ของนักท่องเที่ยว

อย่างไรก็ตาม ปัญหาสำคัญที่ถูกละเลยเข้ามาโดยตลอดและส่งผลกระทบโดยตรงต่อการได้มาซึ่งนักท่องเที่ยวคุณภาพ คือ การจัดการฐานทรัพยากรและผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว (Supply) ที่ขาดประสิทธิภาพ เนื่องจากอำนาจในการพัฒนาและจัดการ Supply กระจายไปยังหน่วยงานต่างๆ มากมาย อาทิ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) กระทรวงและหน่วยงานต่างๆ ส่งผลให้การจัดการอุปทานทางการท่องเที่ยวไร้ทิศทาง ไม่มีเอกภาพเท่าที่ควร รวมทั้งปัญหาที่เกิดจากการกระจายตัวของอำนาจในการบริหารจัดการ ซึ่งสวนทางกับนโยบายการพัฒนาและการตลาดของหน่วยงานด้านการท่องเที่ยวของรัฐ จึงสะท้อนภาพของการพัฒนาและการจัดการที่ไม่ต่อเนื่อง (Interrupted) ขาดองค์รวม (Holistic) และขาดการบูรณาการ (Integration) ของภาคส่วนต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน

ดังนั้นการพัฒนาควรเป็นการส่งเสริมและมุ่งเน้นการดำเนินกิจกรรมทางการตลาดเพื่อดึงดูด/รักษานักท่องเที่ยวคุณภาพ พร้อมกับการรณรงค์ส่งเสริมพฤติกรรมนักท่องเที่ยวแบบรับผิดชอบให้กับนักท่องเที่ยวกลุ่มที่มีความเสี่ยงต่อการสร้างผลกระทบสูงผ่านทางช่องทางต่างๆ เพื่อสร้างสำนึกในการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวให้ยั่งยืน ทั้งยังช่วยเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวกลุ่มใหม่ที่มีคุณภาพ และทำให้เกิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต่อไป

(6) ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

การจัดการพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้อย่างยั่งยืน ระยะ 20 ปี (ปี พ.ศ. 2560–2579) แบ่งการดำเนินงานเป็น 2 ระยะ ดังตารางที่ 5-4

ตารางที่ 5-4 การดำเนินงานจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ระยะที่ 1 (พ.ศ. 2560-2569)	ระยะที่ 2 (พ.ศ. 2570-2579)
1) การกำหนดเขตการใช้ประโยชน์ทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งระบบนิเวศที่มีความหลากหลายทางชีวภาพ แหล่งที่อยู่อาศัยและแหล่งอาหารของสัตว์ทะเลหายากและใกล้สูญพันธุ์ ได้รับการสงวนดูแลและคุ้มครองให้มีความอุดมสมบูรณ์ 2) การกำหนดขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวของเกาะและชายหาดที่สำคัญ ตามศักยภาพและขีดความสามารถของการใช้ประโยชน์ร่วมกันในระยะยาว 3) กำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินตามศักยภาพและความเหมาะสม เพื่อรักษาความยั่งยืนของที่ดินและระบบนิเวศบนบก มีการจัดการป่าไม้และพื้นที่ต้นน้ำ เพื่อหยุดยั้งและฟื้นฟูความเสื่อมโทรมของที่ดิน รวมถึงการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ 4) จัดทำระบบตรวจสอบทรัพยากรทางทะเลและดัชนีชี้วัดการปฏิบัติหน้าที่และวางแผนรับมือการท่องเที่ยวปฏิรูประบบบำบัดน้ำเสียตามแหล่งท่องเที่ยวขนาดใหญ่ เช่น ป่าตอง อ่าวนาง และเกาะพีพี พร้อมทั้งกำหนดบทลงโทษที่ชัดเจนและตรวจสอบอย่างเข้มงวดกับผู้กระทำความผิด	1) แบ่งการใช้ประโยชน์ทางทะเลอย่างเป็นระบบ โดยมีมาตรการแบ่งเขตพื้นที่ใช้ประโยชน์ทางทะเล ด้านเขตความมั่นคงในเขตพลังงาน ด้านเขตความมั่นคง ในเขตท่องเที่ยว ประมงและการพัฒนาการขนส่ง รวมถึงด้านเขตความยั่งยืน ในเขตสงวนรักษาและเขตอนุรักษ์จัดการ 2) ดำเนินตามแผนการต่างๆ เพื่ออนุรักษ์ช่วยเหลือสัตว์ทะเลหายาก เสี่ยงต่อการสูญพันธุ์ และพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

(7) ความมั่นคง

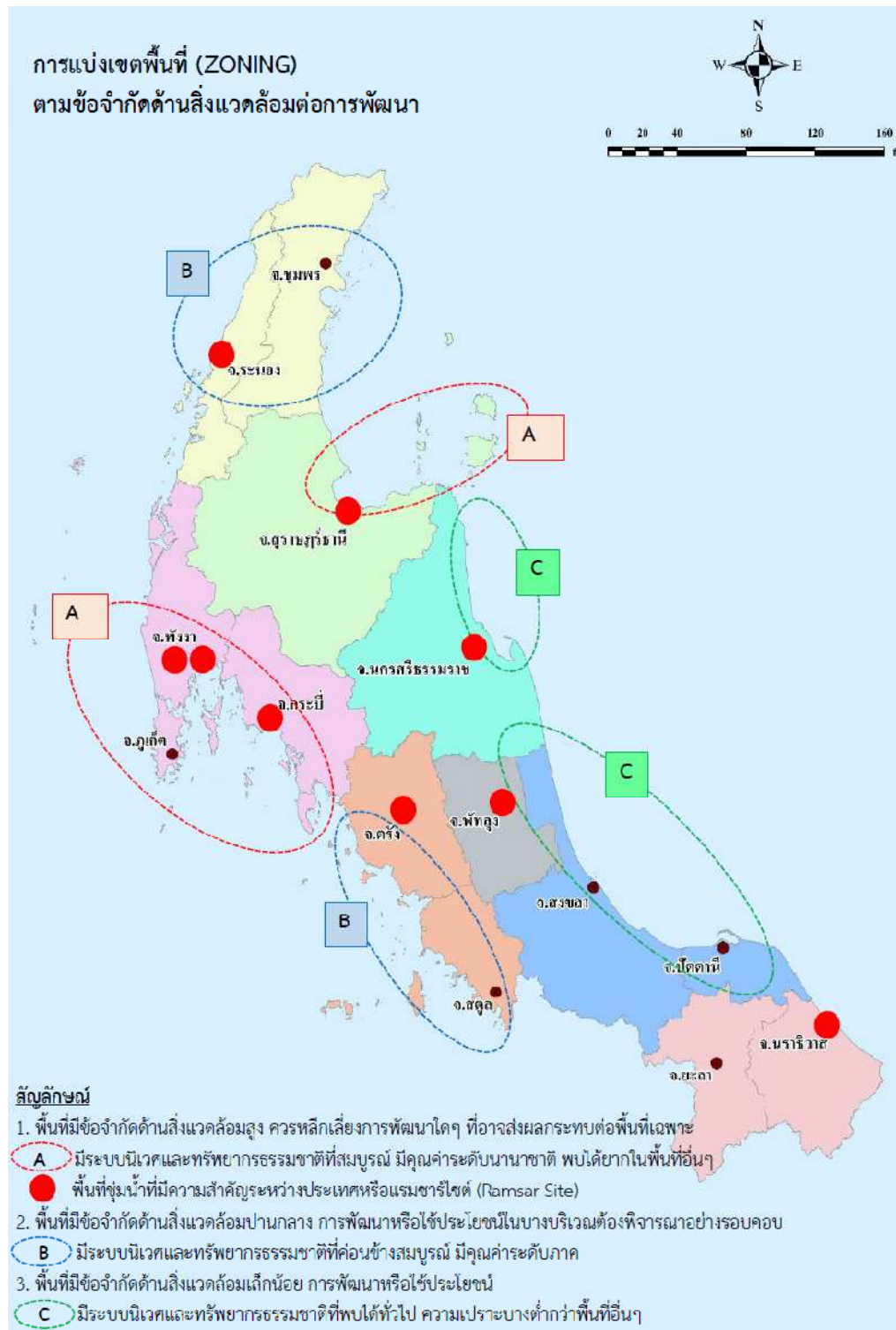
การดำเนินการนโยบายด้านความมั่นคงสำหรับพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ มีระยะการพัฒนา 20 ปี เช่นเดียวกับสาขาเศรษฐกิจอื่นๆ คือ พ.ศ.2560-2579 โดยแบ่งการพัฒนาออกเป็น 2 ระยะ ดังตารางที่ 5-5

ตารางที่ 5-5 การพัฒนาความมั่นคง

ระยะที่ 1 (พ.ศ. 2560-2569)	ระยะที่ 2 (พ.ศ. 2570-2579)
1) ทบทวนพัฒนา ปรับปรุง กฎหมาย กฎระเบียบเพื่อเตรียมพร้อมในการบริหารจัดการความมั่นคงมุ่งเน้นประเด็นที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ให้สามารถขับเคลื่อนได้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ 2) จัดทำแผนงาน โครงการ และงบประมาณในการดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้มีความสอดคล้อง เชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์การพัฒนาทั้งที่มีอยู่เดิม และที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ให้เกิดความเกี่ยวพันกัน 3) เชื่อมโยงเครือข่ายประชาคมเพื่อสนับสนุนให้เกิดความมั่นคงครอบคลุมทั้งหน่วยงานในภาครัฐ ภาคเอกชน ตลอดจนประชาชน ชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อร่วมมือกันแก้ไขปัญหาความมั่นคงจากทุกภาคส่วน 4) สร้างเครือข่ายและความร่วมมือกับองค์กรในต่างประเทศให้กว้างขวาง เพื่อพร้อมรับความมั่นคงที่เปลี่ยนแปลงไป 5) ติดตามประเมินผลความสำเร็จและผลกระทบ อย่างเป็นรูปธรรมด้วยการกำหนดดัชนีชี้วัดที่สำคัญในการประเมินสถานการณ์ที่คาดว่าจะส่งผลต่อความมั่นคงในพื้นที่	1) เสริมสร้างความมั่นคงทางทะเล เพื่อเชื่อมโยงเส้นทางการขนส่งด้วยการพัฒนาท่าเรือหลักแห่งใหม่ของประเทศ สนับสนุนกิจการพาณิชย์นาวีให้ดำเนินกิจกรรมทางทะเลอย่างมีประสิทธิภาพ 2) ส่งเสริมความร่วมมือกับภูมิภาคและนานาชาติในการสร้างความมั่นคงทุกด้าน และการจัดการภัยพิบัติ 3) จัดทำแผนงาน โครงการ ด้านความมั่นคงให้สอดคล้องกับบริบทการพัฒนาที่เปลี่ยนแปลงไปของพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ 4) ติดตามประเมินผลความสำเร็จและผลกระทบในการพัฒนา

5.4 การแบ่งเขตพื้นที่เพื่อใช้วางแผนการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (Zoning)

การแบ่งเขตพื้นที่ในการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (Zoning) แบ่งออกเป็นพื้นที่ที่สำคัญๆ ดังนี้

รูปที่ 5-2 การแบ่งเขตพื้นที่ (Zoning) ตามข้อจำกัดทางด้านสิ่งแวดล้อม

จากรูปที่ 5-2 แสดงถึงการแบ่งเขตพื้นที่ตามข้อจำกัดทางด้านสิ่งแวดล้อม โดยที่ปรึกษาได้จัดพื้นที่สำหรับการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจสำหรับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ เพื่อให้สามารถพัฒนาได้ตามแผนที่นำทาง (Road Map) ระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560-2579) โดยแสดงดังตารางที่ 5-6 ถึงตารางที่ 5-8 ตามลำดับ

ตารางที่ 5-6 การพัฒนาพื้นที่เชิงอนุรักษ์ (พื้นที่ A)

ข้อจำกัดในการใช้พื้นที่	กิจกรรมที่สามารถกระทำได้
- มีการกำหนด carrying capacity ของพื้นที่ - มีงบประมาณในการดูแล/รักษา/ฟื้นฟูพื้นที่ - มีการจัดการบริหารทรัพยากรอย่างเป็นระบบ	- การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ - o มีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว - o มีการกำหนดประเภทและรูปแบบของกิจกรรม - o ไม่มีที่พักแรมถาวร - โครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นต่อการท่องเที่ยว เช่น ท่าเรือขนาดเล็กเพื่อการท่องเที่ยว

ตารางที่ 5-7 การพัฒนาพื้นที่อ่อนไหวทางสิ่งแวดล้อม (พื้นที่ B)

ข้อจำกัดในการใช้พื้นที่	กิจกรรมที่สามารถกระทำได้
- มีการกำหนดกรอบนโยบายและแนวทางในการใช้พื้นที่อย่างชัดเจน - มีมาตรการควบคุมผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมรอบด้าน เช่น ต่อทรัพยากรทางทะเล ต่อทรัพยากรน้ำ ทรัพยากรดิน และต่อทรัพยากรอากาศ - มีระบบการกำจัดการปล่อยมลพิษที่ถูกต้อง	- พัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวใหม่ - พัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวใหม่ เช่น การท่องเที่ยวเรือสำราญ การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ การท่องเที่ยวเชิงผจญภัย ฯลฯ - การท่องเที่ยวเชิงพาณิชย์ที่ควบคุมกิจกรรมและจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว - วิสาหกิจชุมชนและอุตสาหกรรมขนาดเบา ซึ่งรวมถึงอุตสาหกรรมเกษตรและอุตสาหกรรมแปรรูปขนาดเล็ก - อุตสาหกรรมนันทนาการที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมต่ำ เช่น อุตสาหกรรมการออกแบบ อุตสาหกรรมสร้างสรรค์ ฯลฯ - สถานศึกษา - ชุมชนขนาดเล็ก - โครงสร้างพื้นฐานที่สามารถควบคุมผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชน

ตารางที่ 5-8 การพัฒนาพื้นที่ปกติทั่วไป (พื้นที่ C)

ข้อจำกัดในการใช้พื้นที่	กิจกรรมที่สามารถกระทำได้
- มีข้อจำกัดด้านสิ่งแวดล้อมเหมือนพื้นที่ปกติ - สามารถใช้กฎหมายสิ่งแวดล้อมและผังเมืองที่มีอยู่ในการบริหารจัดการได้	- การท่องเที่ยวเชิงพาณิชย์ - ศูนย์กลางด้านการค้า - อุตสาหกรรมเกษตรและเกษตรแปรรูปขนาดใหญ่ รวมถึงโรงงานแปรรูปอาหารฮาลาลขนาดใหญ่ - อุตสาหกรรมหนัก - อุตสาหกรรมนันทนาการที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมสูง เช่น อุตสาหกรรมพลังงานทางเลือก อุตสาหกรรมไบโอดีเซล อุตสาหกรรม Biomedical ฯลฯ - โครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ รวมถึงโครงสร้างพื้นฐานด้านพลังงาน

5.5 แนวทางการดำเนินงานด้านกฎหมายและองค์กร

5.5.1 ภาพรวมในบริบทด้านกฎหมายและองค์กร

จากผลการศึกษาทางด้านกฎหมายและองค์กรดำเนินการเพื่อรองรับและดำเนินงานตามเป้าหมายการพัฒนาที่ร่างแผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) ดังรายละเอียดในภาคผนวก ง ของรายงานเล่มที่ 4 แผนแม่บทเพื่อการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ พบว่าในด้านกฎหมายและองค์กรบังคับใช้กฎหมายที่ศึกษาและมียูในปัจจุบันมีเพียงพอที่จะรองรับการดำเนินการพัฒนาตามแผนแม่บท

5.5.2 ข้อเสนอแนะทางด้านกฎหมายและองค์กร

ที่ปรึกษาขอเสนอให้มีการจัดตั้ง “คณะกรรมการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้” ซึ่งเป็นคณะกรรมการระดับชาติเพื่อประสานการดำเนินงานระหว่างส่วนราชการที่เกี่ยวข้องให้มีการดำเนินการบังคับใช้กฎหมายให้ได้ตามเป้าหมายที่แผนแม่บทกำหนด และติดตามตรวจสอบประเมินผลการดำเนินงานตามแผนแม่บทอย่างต่อเนื่อง โดยการจัดตั้งคณะกรรมการในลักษณะนี้เพื่อแก้ไขปัญหาในเชิงของการบริหารราชการแผ่นดิน จึงอาศัยกลไกทางด้านกฎหมายตามความในมาตรา 11 (8) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 ซึ่งนายกรัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีวางระเบียบปฏิบัติราชการ เพื่อให้การบริหารราชการแผ่นดินเป็นไปโดยรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 หรือกฎหมายอื่นได้ โดยออกเป็นกฎหมายลำดับรองที่เรียกว่า “ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ พ.ศ.”

6. การเรียนรู้ร่วมกันกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

การเรียนรู้กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียประกอบด้วยงาน 3 งานที่หนุนเสริมซึ่งกันและกัน ได้แก่ (1) งานจัดกิจกรรมเรียนรู้กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (2) งานประชาสัมพันธ์ และ (3) งานสนับสนุนการปฏิบัติงานด้านข่าวสาร (Information Operation : I/O) เพื่อให้ความรู้ สร้างความเข้าใจ และรับฟังความเห็นจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่จะนำไปใช้ประกอบการศึกษาและเสนอแนวทางการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ที่เหมาะสมและเป็นที่ยอมรับต่อไป

งานจัดกิจกรรมเรียนรู้กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเป็นการจัดประชุมในพื้นที่หลักของการศึกษารวม 6 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดชุมพร จังหวัดระนอง จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดกระบี่ จังหวัดสงขลา และจังหวัดสตูล เพื่อให้ข้อมูลของโครงการและรับฟังความเห็นจากผู้เข้าร่วมประชุมซึ่งมีทั้งผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางตรง (Primary Stakeholder) และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางอ้อม (Secondary Stakeholder) โดยเริ่มจากการเข้าพบผู้บริหารระดับสูงของทั้ง 6 จังหวัดเพื่อแนะนำโครงการ และขอรับทราบข้อมูลด้านศักยภาพ ข้อจำกัด โอกาส และนโยบาย แผนงาน/โครงการพัฒนาพื้นที่ที่เกี่ยวข้องกับภาคการเกษตร อุตสาหกรรม การท่องเที่ยว พลังงาน คมนาคมขนส่ง และความมั่นคง รวมทั้งความคิดเห็น และข้อเสนอแนะต่อโครงการข้อมูล ความเห็นและข้อเสนอแนะทั้งหมดที่ได้รับแสดงให้เห็นว่าแต่ละจังหวัดมีแนวคิดพัฒนาพื้นที่จากศักยภาพที่มีอยู่ เช่น จังหวัดระนองที่มีท่าเรือน้ำลึกอยู่ในพื้นที่จึงคาดหวังให้จังหวัดเป็นเมืองท่าขนส่งสินค้าและแหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ จังหวัดนครศรีธรรมราชมีอำเภอทุ่งสงอยู่ในตำแหน่งที่เป็นศูนย์กลางของภาคใต้จึงมีการพัฒนาสร้างศูนย์กระจายสินค้าในอำเภอดังกล่าวโดยมีเป้าหมายเป็นศูนย์กระจายสินค้าด้วยระบบราง ในขณะที่จังหวัดกระบี่ได้กำหนดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ส่วนจังหวัดสตูลมีแนวคิดจะพัฒนาเส้นทางเชื่อมโยงพื้นที่ชายฝั่งของจังหวัดกับรัฐเปอร์ลิสในประเทศมาเลเซีย เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ในพื้นที่ภาคใต้ยังมีปัญหาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในหลายด้าน เช่น การกัดเซาะชายฝั่งซึ่งมีมากในจังหวัดชุมพร นครศรีธรรมราช และสงขลา ปัญหาขยะมูลฝอย ปัญหาน้ำเสียจากโรงงานน้ำมันปาล์ม เป็นต้น ในส่วนของการดำเนินงานของที่ปรึกษาที่จะจัดประชุม

กลุ่มเล็กกับชาวบ้านในพื้นที่ต่างๆ นั้น ได้มีข้อเสนอแนะให้ระมัดระวังมิให้เกิดความแตกแยกในพื้นที่ รวมทั้งควรให้ข้อมูลที่ชัดเจนและทำความเข้าใจกับกลุ่มแกนนำในพื้นที่ที่แท้จริง

กิจกรรมเรียนรู้ร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของโครงการในลำดับต่อมาเป็นการจัดประชุมซึ่งแยกเป็น 3 ระดับได้แก่

(1) **การประชุมกลุ่มเล็ก** เป็นกิจกรรมที่ปรึกษาเสนอเพิ่มเติมนอกเหนือจากกิจกรรมต่างๆ ที่ระบุไว้ในขอบเขตงาน (TOR) ของโครงการ โดยจะจัดประชุมอย่างไม่เป็นทางการในระดับพื้นที่ เช่น ตำบล หมู่บ้าน ชุมชน หรือที่ทำการของกลุ่มอาชีพต่างๆ เป็นต้น จำนวน 60 ครั้ง เพื่อเพิ่มโอกาสให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของโครงการตั้งแต่ระดับประชาชน ผู้นำชุมชน/หมู่บ้าน/กลุ่มอาชีพ องค์กรพัฒนาเอกชนในพื้นที่ เป็นต้นได้เข้าร่วมกับโครงการตั้งแต่เริ่มต้นจนสิ้นสุดโครงการอันจะทำให้ผลการศึกษา (SEA) และแผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้เป็นที่ยอมรับจากภาคส่วนต่างๆ มากที่สุด โดยจัดประชุมในพื้นที่ที่เคยมีการคัดค้านโครงการพัฒนาต่างๆ เป็นลำดับแรก เนื่องจากคาดว่าจะการสร้างความเข้าใจกับกลุ่มคัดค้านดังกล่าวจะไม่สามารถทำได้ง่ายนัก การเริ่มต้นในพื้นที่ดังกล่าวเป็นลำดับแรกจะทำให้มีเวลามากพอในการทำความเข้าใจกับกลุ่มคัดค้านเหล่านั้น

(2) **การประชุมกลุ่มย่อยลักษณะ Focus Group** เป็นการประชุมระดับจังหวัดรวม 8 ครั้ง (จัดประชุมเพิ่มจากที่กำหนดไว้ใน TOR รวม 2 ครั้ง) เพื่อให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหลายในแต่ละจังหวัด เช่น ผู้ที่เข้าร่วมประชุมกลุ่มเล็ก นายอำเภอ หน่วยราชการระดับจังหวัด ภาคเอกชน องค์กรพัฒนาเอกชน เป็นต้น เข้าร่วมรับทราบข้อมูลและให้ความเห็นกับโครงการ

(3) **การสัมมนา** เป็นการประชุมที่ขยายวงกว้างขึ้นมาเป็นการประชุมระดับภาคซึ่งจะมีผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากการประชุมกลุ่มเล็ก การประชุมกลุ่มย่อยลักษณะ Focus Group ข้างต้นเข้าร่วมประชุมกับภาคส่วนระดับภาคต่างๆ เช่น สำนักพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมภาคใต้ สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 15 (ภูเก็ต) สำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคที่ 4 สงขลา สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน เป็นต้น

ผลการประชุมในแต่ละระดับสรุปได้ดังนี้

(1) การประชุมกลุ่มเล็ก

การประชุมกลุ่มเล็กเริ่มดำเนินการตั้งแต่ประมาณกลางเดือนพฤศจิกายน 2558 ต่อเนื่องตลอดระยะเวลาโครงการ รวมการประชุมทั้งสิ้น 60 ครั้ง สรุปข้อมูล ความเห็น และข้อเสนอแนะโดยรวมได้ดังนี้

1) ด้านการพัฒนาพื้นที่ ควรพัฒนาโดยใช้ศักยภาพที่มีอยู่เดิมของพื้นที่ให้เต็มที่ก่อน สำหรับการพัฒนาโครงการสร้างท่าเรือน้ำลึกที่อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา ต้องมีการสร้างความเข้าใจและข้อตกลงในการชดเชย เยียวยาสำหรับทุกฝ่ายที่ให้การยอมรับ

2) ด้านเศรษฐกิจ-สังคม ยังมีความต้องการคงวิถีชีวิตเดิม คือ การประกอบอาชีพอิสระที่มีรายได้ตรงจากกิจกรรมเหล่านั้น เช่น ท่องเที่ยวชุมชน เกษตรกรรม และประมง

3) ด้านสิ่งแวดล้อม ไม่เห็นด้วยกับการพัฒนาพื้นที่โดยการมีอุตสาหกรรมหนัก ก่อมลพิษ/ปิโตรเคมี

(2) การประชุมสัมมนากลุ่มย่อยลักษณะ Focus Group

ตลอดระยะเวลาการศึกษาที่ปรึกษาได้จัดประชุมสัมมนากลุ่มย่อยลักษณะ Focus Group รวมทั้งสิ้น 8 ครั้ง โดยการประชุม 6 ครั้งแรกเป็นการจัดประชุมระดับจังหวัด ส่วนการประชุมอีก 2 ครั้ง (เป็นการจัดประชุมเพิ่มเติมจากTOR) เป็นการประชุมรวมจังหวัดที่อยู่ชายฝั่งทะเลอันดามันและฝั่งอ่าวไทยฝั่งละ 1 ครั้ง ตามลำดับ การประชุมทุกครั้งมีจำนวนผู้เข้าร่วมประชุมกว่า 60 คน โดยเป็นผู้แทนจากหน่วยงานภาครัฐมากที่สุด นอกจากนั้นเป็นผู้แทนจากภาคเอกชน องค์กรพัฒนาเอกชน ประชาชน และสื่อมวลชน เป็นต้น

การประชุมสัมมนากลุ่มย่อยลักษณะ Focus Group 6 ครั้งแรกจัดขึ้นภายใต้วัตถุประสงค์เดียวกัน คือเพื่อแนะนำโครงการและรับฟังความเห็นต่อทางเลือกการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ โดยจัดประชุมครั้งที่ 1-3 ระหว่างวันที่ 16-18 กุมภาพันธ์ 2559 ในจังหวัดสตูล สงขลา และนครศรีธรรมราช ตามลำดับ ส่วนการประชุมครั้งที่ 4-6 จัดขึ้นระหว่างวันที่ 23-25 มีนาคม 2559 ในจังหวัดชุมพร ระนอง และกระบี่ ตามลำดับ ผลจากการประชุมดังกล่าวสามารถสรุปโดยรวมได้ดังนี้

1) ด้านการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้: ควรอยู่บนพื้นฐานของทรัพยากรที่มีอยู่ การพัฒนาจึงควรมุ่งไปที่ด้านการท่องเที่ยว ประมง เกษตร และอุตสาหกรรมแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร โดยไม่ต้องการมีอุตสาหกรรมที่ก่อมลพิษ อีกทั้งควรเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืน ไม่มุ่งไปที่ด้านเศรษฐกิจเพียงด้านเดียว รวมทั้งควรสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนและให้ชุมชนหรือประชาชนในพื้นที่ได้รับผลกระทบได้รับการชดเชยเยียวยาและได้ประโยชน์โดยตรงจากโครงการต่างๆ โดยเฉพาะด้านการสร้างรายได้และอาชีพ

2) ด้านการท่องเที่ยว: ควรส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชน รวมถึงพัฒนาระบบคมนาคมทางบก ทางน้ำ และทางอากาศเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวควบคู่ไปกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และคำนึงถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น เช่น ปัญหาขยะมูลฝอยที่เพิ่มขึ้นการพัฒนาการท่องเที่ยว

3) ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม: ปัญหาที่เกิดขึ้นในพื้นที่ภาคใต้ขณะนี้ เช่น การบุกรุกพื้นที่ป่าไม้เพื่อทำเกษตรกรรม การกัดเซาะชายฝั่ง น้ำเสียและขยะชุมชน เป็นต้น

4) ด้านสังคม: ควรปรับปรุงคุณภาพการศึกษาเพื่อประสิทธิภาพในการทำประมงและเกษตรกรรมในพื้นที่

ส่วนการประชุมสัมมนากลุ่มย่อยลักษณะ Focus Group ครั้งที่ 7 และ 8 มีวัตถุประสงค์เพื่อรับฟังความเห็นต่อแนวทางการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ที่เลือกให้เป็นแนวทางที่เหมาะสมที่สุด การประชุมจัดขึ้นเมื่อวันที่ 22 และ 23 มิถุนายน 2559 ที่จังหวัดกระบี่ และจังหวัดนครศรีธรรมราช ตามลำดับ ผลจากการประชุมดังกล่าวสรุปโดยรวมได้ดังนี้

1) ด้านแนวทางการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ : เห็นด้วยกับแนวทางการพัฒนาสองบวก (2+) ซึ่งเป็นการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปให้เต็มศักยภาพที่มีอยู่

2) ด้านการคมนาคมขนส่ง : มีความเห็นสนับสนุนให้มีการก่อสร้างท่าเรือน้ำลึกปากบาราและไม่ควรยกเลิกสะพานเศรษฐกิจ (LandBridge) แต่ควรพิจารณาทบทวนเส้นทางรถไฟที่จะเชื่อมโยงไปยังอำเภอหาดใหญ่อีกครั้งหนึ่ง นอกจากนี้การมีท่าเรือจะช่วยสนับสนุนการขนส่งอาหารฮาลาลที่ผลิตในภาคใต้ไปยังตะวันออกกลางด้วย

3) ด้านอุตสาหกรรม : สนับสนุนการผลิตอาหารฮาลาล ทั้งนี้อาจเป็นการผลิตโดยชุมชนต่างๆ ซึ่งจะช่วยให้ผลิตภัณฑ์มีความหลากหลาย

4) ด้านการท่องเที่ยว : มีข้อเสนอให้ยกระดับจังหวัดกระบี่เป็น Landmark และเป็น Hub ของเส้นทางท่องเที่ยวฝั่งอันดามันแล้วเชื่อมโยงการท่องเที่ยวกับพื้นที่อื่น รวมทั้งควรยกระดับอันดามันให้เป็นมรดกโลก เพื่อใช้เป็นเครื่องมือสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ส่วนในด้านการบริหารจัดการมีข้อเสนอแนะ เช่น ให้มีการจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษเพื่อการท่องเที่ยว เพื่อการบริหารอย่างบูรณาการ กำหนดเขตพื้นที่คุ้มครองพิเศษของจังหวัดนครศรีธรรมราชเพื่ออนุรักษ์โลมาสีชมพู เป็นต้น

5) ด้านพลังงาน : มีความเห็นที่ไม่ยอมรับโรงไฟฟ้าถ่านหิน และโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ โดยสนับสนุนให้ใช้พลังงานทางเลือกแทน

6) ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม: ปัญหาสำคัญคือการกัดเซาะชายฝั่ง ซึ่งเกิดมากที่อำเภอหัวไทร และอำเภopakพนัง ควรแก้ไขปัญหาด้วยการปรึกษาหารือกับชาวบ้านที่อาจมีภูมิปัญญาที่เหมาะสมกับบริบทของพื้นที่

(3) การสัมมนา

การสัมมนาได้กำหนดจัดขึ้นรวม 2 ครั้ง สำหรับการสัมมนาครั้งที่ 1 จัดขึ้นเมื่อวันพฤหัสบดีที่ 28 เมษายน 2559 ในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา วัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอและรับฟังความคิดเห็นต่อแนวทางการเลือกสำหรับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ที่ได้รับการปรับปรุงตามความเห็นจากที่ประชุมสัมมนากลุ่มย่อยลักษณะ Focus Group ครั้งที่ 1-6 โดยมีผู้เข้าร่วมสัมมนา รวมทั้งสิ้น 230 คน จากทุกจังหวัดของภาคใต้ (14 จังหวัด) โดยส่วนใหญ่เป็นผู้แทนจากหน่วยงานราชการ นอกจากนั้นเป็นภาคเอกชน องค์กรพัฒนาเอกชน ภาคประชาชน สื่อมวลชน เป็นต้นผลจากการอภิปรายและการเปิดเวทีรับฟังความคิดเห็น สรุปได้ดังนี้

1) ด้านแนวทางการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้เห็นว่าควรพัฒนาใช้ศักยภาพที่มีอยู่ในพื้นที่ให้เต็มที่ และกระจายรายได้ให้กับประชาชนในพื้นที่ ทั้งนี้ด้านการท่องเที่ยวควรส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชน ตลอดจนการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ส่วนการตั้งโรงกลั่นน้ำมันและปิโตรเคมีนั้นยังไม่เป็นที่ยอมรับของคนในพื้นที่

2) ด้านการคมนาคมขนส่งมีความเห็นหลากหลาย ดังนี้

- ท่าเรือสงขลาปัจจุบันควรปรับปรุงให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น โดยการติดตั้งเครนจำนวน 3 ตัว ส่วนท่าเรือน้ำลึกสงขลาแห่งที่ 2 นั้น สมควรก่อสร้างเพื่อสนับสนุนการส่งออก
- ท่าเรือน้ำลึกปากบารา มีความเห็นทั้งสนับสนุนให้เป็นท่าเรือน้ำลึก ลดขนาดเป็นท่าเรือขนาดกลาง และพัฒนาท่าเรือท่องเที่ยวที่มีอยู่แทนการก่อสร้างท่าเรือใหม่
- ท่าเรือชุมพร มีความเห็นว่าควรมีสำหรับเชื่อมโยงและสนับสนุนการใช้ท่าเรือระนอง
- ท่าเรือสำราญ ควรมีเพื่อช่วยสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งควรพัฒนาที่ท่าเรือน้ำลึกภูเก็ต ไม่ควรสร้างในพื้นที่ใหม่ เพื่อไม่ให้มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมเพิ่มเติม
- ควรพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยวทั้งถนน สถานีรถไฟ สนามบินให้มีความสะดวกสบายสำหรับการท่องเที่ยว

3) ด้านพลังงาน ควรลดกำลังการผลิตของโรงไฟฟ้าเทพาให้สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาที่มุ่งไปที่การท่องเที่ยว

4) ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีปัญหาที่ต้องแก้ไข ได้แก่ ปัญหาการกัดเซาะชายฝั่ง รวมทั้งขยะมูลฝอยและน้ำเสียของแหล่งท่องเที่ยวโดยเฉพาะแหล่งที่มีชื่อเสียง เช่น เกาะพีพี เกาะลันตา เป็นต้น

5) ด้านสังคมเห็นว่าการพัฒนาควรพิจารณาถึงการเป็นสังคมผู้สูงอายุที่จะเกิดขึ้นด้วย

การสัมมนาครั้งที่ 2 จัดขึ้นในวันจันทร์ที่ 19 กันยายน 2559 ในกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอและรับฟังความคิดเห็นต่อร่างรายงานผลการศึกษาผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์สำหรับการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ (ประกอบด้วยผลการศึกษาผลกระทบเชิงยุทธศาสตร์และร่างแผนแม่บทการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้) โดยมีผู้เข้าร่วมสัมมนารวม 211 คน ในจำนวนนี้เป็นผู้แทนจากหน่วยงานราชการส่วนกลางที่เกี่ยวข้องเป็นส่วนใหญ่ นอกจากนั้นเป็นผู้แทนจากหน่วยงานภูมิภาคหรือส่วนท้องถิ่น ตลอดจนประชาชนจากภาคใต้ และสื่อมวลชน เป็นต้น ส่วนความเห็น และข้อเสนอแนะต่อร่างรายงานฉบับดังกล่าวจากเวทีเสวนาและเวทีรับฟังความคิดเห็น สรุปได้ดังนี้

1) ด้านการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ เห็นว่าต้องเป็นแนวทางที่ทำให้รายได้กระจายไปสู่ภาคส่วนต่างๆ ในภาคใต้ ไม่ใช่ไปที่ศูนย์กลางคือกรุงเทพมหานครหรือออกไปนอกประเทศ

2) ด้านการคมนาคมขนส่ง ควรพัฒนาเพื่อส่งเสริมสนับสนุนกิจกรรมต่างๆ มากกว่าการพัฒนาไปก่อนที่จะมีกิจกรรมเกิดขึ้น ทั้งนี้ควรให้ความสำคัญกับถนนสายรองที่จะใช้ขนส่งผลผลิตทางการเกษตรและการท่องเที่ยวชุมชน นอกจากนี้ควรเพิ่มโครงการท่าเรือชุมพรซึ่งสามารถใช้เชื่อมโยงกับฝั่งทะเลอันดามันทางด้านจังหวัดระนองไว้ในการศึกษาครั้งนี้ด้วย

3) ด้านอุตสาหกรรม ควรเปลี่ยนจากคำว่า “อุตสาหกรรมฮาลาล” เป็น “อุตสาหกรรมฮาลาล” เพราะฮาลาลไม่ใช่เฉพาะเรื่องอาหารเท่านั้น แต่ยังมีผลิตภัณฑ์อื่นอีก เช่น ยารักษาโรค เครื่องสำอาง ตลอดจนการท่องเที่ยวฮาลาล โดยการพัฒนาอุตสาหกรรมฮาลาลควรมุ่งไปในรูปแบบ SME หรือเศรษฐกิจฐานรากที่จะสร้างงานสร้างอาชีพและความมั่นคงของชุมชน ทั้งนี้คาดว่าความต้องการบริโภคผลิตภัณฑ์ฮาลาลในอนาคตจะเพิ่มขึ้นเนื่องจากการเพิ่มขึ้นของประชากรมุสลิมที่มีอัตราการเจริญพันธุ์อยู่ที่ประมาณ 3.1 สำหรับพื้นที่ที่ควรพัฒนาเป็นแหล่งอุตสาหกรรม คือ นิคมอุตสาหกรรมปัตตานี ส่วนที่จังหวัดสตูล และสงขลา ตามที่เสนอไว้ในผลการศึกษาคควรเป็นส่วนที่ตามมาและพื้นที่ที่จะส่งเสริมการท่องเที่ยวฮาลาลควรเป็นจังหวัดภูเก็ต พังงา ระนอง ตรัง และสตูล ซึ่งมีประชากรมุสลิมจำนวนมาก

4) ด้านการท่องเที่ยว เห็นว่าการท่องเที่ยวในปัจจุบันเป็นการท่องเที่ยวกระแสหลัก ส่งผลให้ทรัพยากรการท่องเที่ยวต่างๆ ได้รับผลกระทบ รวมทั้งขาดการบูรณาการหรือความร่วมมือของภาคส่วนต่างๆ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม ชุมชน นักวิชาการเพื่อขับเคลื่อนการท่องเที่ยว นอกจากนี้การพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวยังต้องการบุคลากรที่มีความพร้อมด้วย ในส่วนของการสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวนั้นควรเน้นไปที่นักท่องเที่ยวคุณภาพและการผลิตของที่ระลึกเพื่อขายนักท่องเที่ยว

5) ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีการกล่าวถึงความสำคัญของ SEA ที่จะช่วยให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจก่อนมีการพัฒนาในพื้นที่ จะลดการต่อต้านเมื่อพัฒนาในระดับโครงการให้น้อยลงส่วนที่เป็นความเห็นเพิ่มเติมได้แก่

- ควรมีการทำ SEA ของแต่ละสาขาหลังจากการศึกษาครั้งนี้เช่น SEA ด้านการคมนาคม
- เพื่อเชื่อมโยงหรือบูรณาการเข้าด้วยกัน ไม่มอง SEA แยกส่วน
- ควรมียุทธศาสตร์ด้านสิ่งแวดล้อมควบคู่ไปกับยุทธศาสตร์อื่นๆ ตั้งแต่ระยะแรกของแผนแม่บท
- เมื่อมีการพัฒนาในระดับโครงการ ชุมชนต้องเป็นผู้ดูแลสิ่งแวดล้อมของตนเอง

นอกจากการจัดประชุมข้างต้นแล้ว โครงการยังได้มีการหนุนเสริมการเรียนรู้ร่วมกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียด้วยการประชาสัมพันธ์โดยใช้สื่อที่หลากหลาย เช่น แผ่นพับ เว็บไซต์ การจัดนิทรรศการ และการจัดกิจกรรมย่อยร่วมกับสื่อมวลชน (Press Tour) เป็นต้น และจัดตั้ง “ศูนย์เรียนรู้ร่วมกันเพื่อพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้” ในจังหวัดสงขลาเพื่อเป็นแหล่งให้และรับข้อมูลจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่างๆ ตลอดระยะเวลาโครงการด้วย

35 ถนนเพชรบุรี แขวงทุ่งพญาไท
เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร 10400
โทรศัพท์ : 0-2215-1515 โทรสาร : 0-2215-5500
www.otp.go.th

บริษัท คอนซัลแทนท์ ออฟ เทคโนโลยี จำกัด
Consultants of Technology Co.,Ltd.

บริษัท นิวแอสเซท แอดไวซอรี จำกัด
New Asset Advisory Co.,Ltd.